Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 43. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 25-го ЛЮТОГО 1978 : ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 25, 1978 No. 43 VOL. LXXXV.

Свято Української Незалежности в Чікаго

Під час Свята Державности в Чікаго: сен. Роберт Долл одержує грамоту „Мужа Року" з рук голови Відділу УККА ред. Мих. Панасюка. Між ними стоїть майстер церемонії адв. Д. Куляс. Сидить Владика Ярослав Ґабро.

Чікаго (О.П.). — 22 січня 1978 р. в Чікаго українська громада відзначила 60-ті роковини незалежности України. В церквах були відправлені молебні, в яких взяли масову участь організації молоді, військові та громадські організації з прапорами. По обіді, в авдиторії готелю Пік Конгрес, відбувся бенкет з участю американських державних мужів та кілька десяток представників етнічних груп. Присутніх — близько 500 осіб.

Між духовенством були присутні Преосв. Владика Габро (УКЦ), Преосв. Владика Константин (УПЦ) та Преп. Пастор Гарбузюк (Є-Б. Об). З визначних гостей були сенатор Роберт Долл, представник конгресменки Коллінс, представник мейора Біландича, стейтовий репрезентант Ілліной адв. Борис Антонович, д-р Мирон Куропась, колишній асистент президента Форда в етнічних справах, який представив дост. сенатора Долла, та кілька представників району Кук і Міської Ради Чікаго. Крім листів і телеграм, тут прочитали проклямації Дня Української Незалежности від губернатора стейту Ілліной Дж. Томпсона, іллінойської Палати Репрезентантів та від мейора Чікаго М. Біляндича.

Свято Державности відкрив ред. Михайло Панасюк, голова Відділу УККА в Чікаго. Тостмайстером свята був адв. Ю. Куляс. Головну промову англійською мовою прочитав адв. Михайло Кос, заст. голови Відділу УККА. Він заступив проф. Л. Добрянського, який в останню хвилину повідомив, що хворий і приїхати не може.

Із представленням гостей, представили також вже старших віком наших колишніх вояків УНР. Це були: М. Отрешко-Арський, інж. Ю. Артюшенко, М. Личик, М. Клепачівська, д-р Г. Лозинський і п-ні Н. Лозинська та о. П. Джулинський.

Нагороду „Мужа Року'' отримав сенатор Долл за його вимогу пошанування людських прав народів Східньої Европи та за постійну підтримку українців у змаганні до незалежности України. Він виголосив теж промову, яка була коментована і реєстрована разом із святом Української Державности в усій англомовній пресі метрополії Чікаго і поза нею.

Нагороду „Українця Року'' дістав проф. Роман Завадович за його довголітню працю українського письменника для дітей та її вплив на виховання української молоді.

Спеціяльні нагороди отримали ген. Константин Мандзенко (УНР) та Степан Ґоляш (УПА) за їх довголітню військову і громадську працю.

У мистецькій частині виступив хор молоді СУМА „Верховина'' під керівництвом Оксани Ференс, який виконав американський гимн на початку програми та кілька українських і американських пісень. Виступив також струнний ансамбль ОДУМУ під проводом Віктора Войтихова. Ансамбль виконав в'язанку українських пісень та на кінець український національний гимн, яким закінчено це дуже успішне святкування самостійности і державности України.

УКРАЇНСЬКІ ВЧЕНІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В ЗАХІДНІЙ СЛАВІСТИЧНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Рено, Невада (-т. л.). — Університет Невади в Рено був господарем щорічної Конференції Західньої Славістичної Асоціяції в днях від 16 до 18 лютого ц. р. Конференцію влаштували Відділ історії, Коледж мистецтв та наук і Відділ конференцій, інститутів, програм та вечірніх курсів згаданого університету. Під час триденних сесій відбуто 17 тематичних циклів із 60 доповідями. В рамках конференції відбулася одна дискусія круглого стола про східньоевропейську та совєтську внутрішню і закордонну політики під гаслом „Яких великих змін, якщо які будуть, можна раціонально очікувати в наступних п'ятьох роках''. Ось назви деяких циклів доповідей, що могли б мати зацікавлення ширшої публіки. „Національний комунізм та комуністичний інтернаціоналізм в міжвоєнний період'', „Недавній розвиток в совєтській внутрішній політиці та її дальші напрямні'', „Зміни та пристосування в совєтській та східньоевропейській закордонній політиці'', „Порівняльна історія робітничого руху за 1905-1907 роки'', „Совєтсько-американська військова рівновага та її розвиток''. В секції доповідей „Совєтські національні меншини чи дисидентизм'' виступали теж українські науковці. Ден Б. Чопик (із університету Юта) дав доповідь: „Питання національних меншин в Совєтському Союзі'', Роман Сербин (Квебецький університет в Монтреалі) доповідав на тему: „Київська моніторна група Гельсінкських домовлень: як недавня фаза в українськім дисиденстві'', Джім Мейс (Мічіґенський університет) зголосив доповідь: „Комуністична партія України та її проблеми націоналістичних ухилів''. Цей цикл закінчено доповіддю Сільвії П. Форгес (Апалахський Державний коледж): „Вияви націоналізму в Балтійських республіках''. Крім цього, Ден. П. Чопик виступив на секції „Методики навчання слов'янських мов'' на тему: „Прикладна лінґвістика російської мови на третьому конгресі МАПРІЯЛ-у''. Василь Дмитришин (Портландський Державний університет) був предсідником секції: „Росія в XIX столітті'' Свою участь в загальному панелі зголосив Іван Решетар (Вашінгтонський університет), але був перешкоджений. Збірною доповіддю для всіх учасників конференції була святкова промова Ріхарда Левенталя (Вільний Університет в Берліні): „Інституційна влада супроти персонального деспотизму в режимах комуністичних партій'' Цікавою була доповідь Фредерика Барґгорна (ейльський університет): „Політичне значення великоросійського націоналізму: його останній розвиток''. Предсідником конференції був Ганс Роґґерс (Юсіелей, Лос Анджелес) він підкреслив широту заторкуваних проблем та оживлені дискусії над поставленими питаннями.

Прихильники договорів щодо Панамського каналу здобули першу перемогу

Вашінгтон. — У середу, 22-го лютого, прихильники ратифікації нових договорів з Панамою щодо майбутности Панамського каналу здобули першу перемогу в Сенаті, коли ця Палата Конґресу, яка властне має вирішити справу ратифікації, 67-ма голосами проти 30-ох відкинула спробу противників договору змінити порядок дискусії.

Демократичний сенатор Джеймс Аллен з Алябами, один з провідних опонентів нових договорів, запропонував, щоб Сенат скоріше голосував над тим договором, який передбачає передання контролі над каналом у руки панамського уряду в 2000-му році, а щойно опісля голосував над другим договором, який стосується питання невтральности цього каналу. Сенатори цю пропозицію відкинули, бо, як вказали сен. Роберт Бирд із Західньої Вірджінії, лідер Демократичної більшости, та сен. Говард Бейкер, лідер Республіканської меншости, ця Палата Конґресу мусить спершу подбати, щоб були схвалені додатки, які запевнювали б, що навіть після 2000-го року ЗСА матимуть право посилати свої військові частини на оборону невтральности каналу, як теж запевнювали б, що в наглій потребі військові кораблі ЗСА мали першенство щодо перепливу через нього. Сенатори Бирд і Бейкер твердили, що без схвалення цих додатків вони та інші прихильники нових договорів не могли б голосувати над тією частиною угоди, яка стосується самого передання контролі над каналом у руки панамського уряду.

Коментатори вказують, що якщо б минулої середи в Сенаті були присутні всі 100 сенаторів, то 67 голосів, якими відкинуто вищезгадану пропозицію опозиції, становили б якраз дві третіх голосів, тобто ту кількість, що її потрібно для ратифікації.

БРЕЖНЄВ І УСТІНОВ ЗНОВУ ПОГРОЖУЮТЬ ЗАХОДОВІ

Москва. — Ройтер інформує, що міністер оборони СССР Дімітрій Устінов і генеральний секретар ЦК КПСС та голова Президії Верховної Ради СССР Леонід Брежнєв, виступаючи на зібранні в Кремлівському палаці з'їздів, яким кремлівські верховоди відмічували 60-річчя створення совєтської збройної сили, знову погрожували Заходові, кажучи, що було б нерозумно і безнадійно під теперішню пору страшити Совєтський Союз і комуністичний світ взагалі міжконтинентальними атомовими ракетами і невтронними бомбами, бо комуністичні вчені спроможні сьогодні винайти будь-яку зброю, яка рівнялася б зброї Заходу, або її перевищувала. Устінов, не називаючи країн по імені, підкреслював, що „ніхто не повинен використовувати совєтського тяготіння до миру, як форму слабости". На думку Устінова, совєтські економіка, наука і технологія в жадному відношенні не відстають від західнього світу і Совєтський Союз може випродукувати кожний рід зброї, якщо зайде для цього потреба. Хвальба і погрози Устінова були майже дослівною відбиткою погроз, що їх свого часу був розіслав на адреси урядів західніх держав, а особливо держав Північно-Атлянтійського Оборонного Союзу, Леонід Брежнєв, виступаючи проти невтронної бомби і її застосування для оборонних цілей в збройних силах НАТО. Совєтський міністер оборони однак відмітив, що СССР не хоче збро-ітися і змагатися в узброєнні з Заходом, але бажає вести переговори про скорочення збройної сили, щоб таким чином оминати військових конфронтацій між Сходом і Заходом.

Леонід Брежнєв появився на цьому зібранні в розкішному маршальському одностроі, з численними відзнаками і орденами, та відчитав привітання для збройних сил Совєтського Союзу від Компартії і Ради Міністрів, у якому зокрема наголошується, що збройні сили СССР існують виключно для оборонних цілей, бо „наша країна зацікавлена миром і розвитком політики детанту", — підкреслив Брежнєв під гучні оплески великої авдиторії. Брежнєв заперечив також твердження, що збройні сили СССР і Варшавського Пакту комунебудь загрожують. В кремлівському зібранні взяло участь біля 5,000 запрошених гостей, переважно військовиків, міністрів оборони країн Варшавського Пакту і Фінляндії, а також президент Сирії Гафез ель Ассад, який в тому часі перебував на відвідинах в СССР.

Брежнєв і Ассад говорили про доставу зброї

Москва. — Ройтер інформує, що переговори між кремлівськими верховодами і сирійською делеґацією, яку очолював президент Сирії Гафез ель Ассад, закінчились в середу, 22-го лютого ц. р., спільним совєтсько-сирійським комунікатом, який наголошує в першу чергу дружні відносини Совєтського Союзу і корисну співпрацю з Сирією та іншими арабськими країнами за виїмком тих, які „виломившись із всеарабського фронту'', ведуть відокремленні переговори з Ізраїлем. Хоч в комунікаті не називається жадної арабської держави по імені, дипломати в Москві твердять, що йдеться тут про Єгипет і особисто президента Анвара ель Садата, ініціятора мирних переговорів з ізраїльським урядом. Совєтське пресове аґентство ТАСС, інформуючи про розмови президента Ассада з Леонідом І. Брежнєвим, заявляє, що темою розмов були спільні і окремі акції на Близькому Сході. Ціллю цих акцій, — каже ТАСС, — є зміцнити совєтсько-сирійську співпрацю в кожній ділянці і об'єднати сили в боротьбі за „мир в усьому світі і безпеку народів''. Західні дипломати і політичні спостерігачі стверджують, що спосіб формулювання комунікату і участь міністра оборони СССР Дімітрія Устінова в розмовах між Брежнєвом і Ассадом вказують, що військова допомога для Сирії була також темою дискусії. Наглядним доказом цього є заява Лівії, яка готова виділити для Сирії один більйон долярів для закупу новочасної зброї. Перед Ассадом в Москві гостювала військова делеґація Лівії, яка зумисно залишилася довше в СССР, щоб зустрінутись з президентом Сирії, або навіть, щоб відбути трибічну розмову про проблеми Близького Сходу.

СУД БАБИЧА І РАДЧУКА

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Подаємо винятки з двох самвидавних документів до справи Сергія Бабича і Миколи Радчука, які недавно надійшли на Захід. Перший документ — це вирок зі судового засідання, яке відбулося 4 серпня 1976 року в Новоград-Волинську Житомирської области. Другий документ це затвердження вироку судовою колеґією для кримінальних справ Житомирського обласного суду.

Сергій Бабич народився 1939 року. Працював тесляром в Тернополі, де його вперше арештували в 1960 році за протести проти русифікаційної політики, проти важких умов життя і низької платні. Того ж року його засудили на три роки таборів суворого режиму Перші два роки він відбув у Мордовських таборах. В 1962 році його перевезли до Владимірської тюрми, де він перебував аж до звільнення — 13 квітня 1963 року. А 27 вересня того ж року його знову арештували за розповсюдження листівок з критичними заввагами про Хрущова. 19 лютого 1964 року його засудили в Рівному на 10 років суворого режиму. 14 серпня 1964 року Бабичеві вдалося втекти з табору, але два дні пізніше його зловили. За кару його посадили в ізолятор, з якого він пробував втекти через тунель, який він викопав під землею, але в останній хвилині його зловили і перевезли до іншої камери. За це суд, в жовтні 1964 року, додав йому ще три роки строку. Під час транспорту до Владимірської тюрми, Бабич знову пробує втікати. В погоні майор КҐБ поранив його в ногу. Новий суд додав йому ще три роки до строку. 27 січня 1975 року, після відбуття засуду, Бабича звільнили. Але в травні 1976 року його знову заарештували. „Народний суд'' у складі предсідника П. А. Лейковського і „народніх засідателів'' Г. А. Шатохіної, О. А. Кирильчука, В. В. Колесник, секретаря Г. І. Рашко, прокурора А. П. Андреєва і адвокатів Ю. П. Кравця і Н. І. Шибаліна — відбувся 4 серпня 1976 року в Новоград-Волинську. Підсудних — Бабича і Радчука обвинувачували у „крадіжі'' вогнепальної зброї (автомат АКМ ШО 1565) і двох пневматичних рушниць зі „збройової кімнати Гуль-

(Закінчення на ст. 8-ій)

Руденко відкинув пропозицію КҐБ покаятися

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — В жовтні м. р., ще перед виїздом з СССР, ген. Петро Григоренко звернувся відкритим листом до учасників Беоґрадської наради і Міжнародної Амнестії, в якому запротестував проти намагань КҐБ психічно заламати Миколу Руденка. Відповіддю на спроби КҐБ був вірш Руденка, відомий вже з попередніх повідомлень. Звернення Григоренка поширене у самвидаві. Подаємо повний його текст.

„10 лютого 1977 року я і вісім інших радянських громадян, серед них лавреат Нобелівської нагороди миру Андрей Сахаров, письменники Лідія Чуковская і Лев Копєлєв, відомий московський адвокат Софія Калістратова, звернулися до Прокурора України в справі керівника Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, письменника і філософа Миколи Руденка, з проханням відмінити його арешт на іншу форму утримання — не під сторожою.

В нашому проханні ми покликались на радянські закони і звернули увагу: „Руденкові М. Д. вже 65 років. Він ніколи не був суджений. Є інвалідом Вітчизняної війни''. У наслідок поранення на фронті, Руденко має пошкоджений хребетний стовп...Для такого інваліда — в'язничий режим рівнозначний зі смертю''.

І насправді виявилося, що у в'язничих умовах, така рана не тільки загрожує швидкою смертю. Вона може стати джерелом безупинних катувань. Ще під час слідства Руденкові пропонували „покаятися'' і проголосити розв'язання очолюваної ним Групи. „Якщо ви це зробите'' — говорили йому — „настане кінець усім вашим мукам. Ви повернетеся додому під дбайливий догляд дружини, до ваших щоденних медичних процедур і прогулянок у ліску''.

Зараз від Руденка надійшло особисте потвердження, що і після „суду'' він терпить невпинні фізичні тортури від ран і зазнає моральних катувань. Йому пропонують звільнити себе від фізичних страждань і вийти на волю за ціну брехні і зради. Про це він розповів мовою поета — віршем, який після двомісячної і складної мандрівки, дійшов до адресата, себто до мене. Іншим шляхом ми устійнили, що М. Руденка, якого возили на слідство і „суд'' з Києва до Донецька, зараз привезли знову до Києва, де він має побачення з своїми двома дорослими синами, які під тиском КҐБ кажуть батькові: „Покайся, тату, а то сам загинеш і нам життя зіпсуєш''.

Звичайно, такими витонченими знущаннями хочуть добитися від Руденка, щоб він своїм „покаянням'' засвідчив, що жорстокий і несправедливий вирок, який отримав він і Тихий, за сфабрикованим обвинуваченням, є правосудний і гуманний.

Я звертаюся до учасників Беоґрадської наради для безпеки і співпраці в Европі і до Міжнародної Амнестії, та до всіх чесних людей на Землі: Вимагайте негайного припинення фізичних і моральних тортур, що їх стосують до інваліда війни, вимагайте звільнення з ув'язнення невинно засудженого українського поета Миколи Руденка і його товариша по справі Олекси Тихого.

18 жовтня 1977

Петро Григоренко''

УККА закликає громадян до інтервенції в справі американської виставки в Києві

Ню Йорк. — Екзекутива Українського Конґресового Комітету звернулася окремим обіжним листом до своїх Відділів та складових Організацій, рекомендуючи їх членам інтервеніювати в Інформаційному Аґентстві ЗСА у Вашінгтоні в справі брошурки та інших вияснювальних матеріялів для запланованої на квітень ц. р. американської сільсько-господарської виставки в Києві, приготованих в російській мові, про що своєчасно інформовано за „Ню Йорк Таймс''-ом. В обіжному листі УККА сказано, що знехтування української мови на американській виставці в Києві, столиці України, є „обидою та афронтом для 50-мільйонової української нації та для двох мільйонів американських громадян українського походження'', стверджено, що в Україні Москва веде політику русифікації й сотні українських патріотів засуджено на довгі роки в'язниці за оборону української мови'', отже „вживання російської мови аґенцією американського Уряду в Україні сприймуть українці як доказ піддержки русифікаційної політики Москви в Україні американським урядом''.

На закінчення обіжного листа УККА закликає:

„Ми, як американські громадяни і платники податків, домагаємося відкликання брошури в російській мові та надрукування її в українській мові. Таке рішення буде згідне з давнішим визнанням української мови американським урядом (це відклик на українські радіопередачі „Голосу Америки'' — прим. ред.) та в інтересі Америки і оборони прав людини, яку веде Президент''.

УККА пропонує писати в цій справі листи до директора Інформаційного Агентства ЗСА на адресу:

Hon. John E. Reinhardt,
Director
U.S. Information Agency
Room 7000
1750 Pennsylvania Avenue
Washington, D. C. 20547

Копії листів УККА рекомендує пересилати обом сенаторам даного стейту та конґресменам виборчого району.

ЗСА і Західня Німеччина припинять взаємокритику

Бонн. — Уряди ЗСА та Західньої Німеччини погодилися припинити публічну взаємокритику на відтинку економіки, стверджуючи, що така критика не розв'язувала проблем, а навпаки, ще більше погіршувала їх. Речник німецького уряду повідомив у середу, 22 лютого, що канцлер Гельмут Шмідт і американський секретар скарбу В. Майкел Блументол під час недавніх нарад вирішили, що Вашінгтон перестане публічно закидати Боннові, що не робить потрібних заходів, щоб приспішити економічний розвиток своєї країни, хоч таке приспішення потрібне, щоб допомогти іншим країнам вільного світу позбутися залишків недавньої економічної рецесії. Натомість Бонн мав би припинити критикувати Вашінґтон за те, що, мовляв, не робить належних заходів, щоб устабілізувати вартість доляра на світових ринках.

Ця взаємокритика не тільки спричинилась до напружених відносин між Вашінгтоном і Бонном, але також може довести до того, що інші країни вільного світу втратять довір'я до спроможности ЗСА і Західньої Німеччини розв'язати ці важливі проблеми, а втрата довір'я тільки погіршить економічні проблеми цілого вільного світу — вказують спеціялісти-економісти.

ЄГИПЕТ ОСТАТОЧНО ЗІРВАВ УСІ ЗВ'ЯЗКИ З КИПРОМ

Каїр, Єгипет. — Президент Єгипту Анвар ель Садат, повідомляючи офіційно про зірвання дипломатичних і всяких інших зв'язків з Кипром, обвинуватив також кипрійського президента Спіроса Киприяну в злонаміреності і поповненні страшного злочину, за який він мусить заплатити відповідну ціну. Садат при тому сильно критикував Палестинську Визвольну Організацію й інші палестинські революційні групи, які, за його висловом, „ходять по нічних клюбах і пропонують свої послуги у вбивстві людей''. Він також підкреслив, що це він особисто послав до Нікосії єгипетських вояків, завданням яких було визволити 30 закладників і пімститися на терористах за вбивство головного редактора проурядової газети „Аль Арам'' Юсефа ель Сабаі, який брав участь в конференції організації для африкансько-азійської солідарности. „Ми не визнаємо більше Спіроса Киприяну президентом Кипру, — заявив президент Єгипту, бо він не поступив так, як повинен поступати державний муж''. Кипрійський амбасадор Айтіс Сотіріядес був покликаний в середу, 22-го лютого ц. р., до єгипетського міністерства закордонних справ і йому наказано замкнути приміщення амбасади в Каїрі та консулят в Александрії і наказати персоналові опустити країну якнайскорше. Пресове аґентство Близького Сходу інформує, що амбасадор Сотіріядес висловив жаль з приводу такого стану, бо він особисто 12 років служив амбасадором в Єгипті і йому дуже прикро покидати цю країну, з якою він зжився. Міністерство закордонних справ Кипру також наказало своєму амбасадорові в Каїрі негайно покинути країну. Виступ президента Садата, який відбувся безпосередньо після величавих похоронів 15-ох членів команди, які брали участь в акції визволення закладників, розцінюють як дуже серйозний. У піднесеному тоні Садат підкреслив, що Єгипет від сьогодні дуже серйозно розглядатиме вбивства своїх громадян терористами.

Велике зацікавлення доповіддю сенатора Юзика в Ню Йорку цієї неділі

Ню Йорк. З канцелярії УККА інформують про загальне і велике зацікавлення місцевих і навіть позамісцевих громадян заповідженою доповіддю сен. Павла Юзика в Ню Йорку цієї неділі. Як уже інформовано, сенатор Юзик зупиниться в Ню Йорку у своїй поворотній дорозі з Юґославії, де він брав участь у відомій Беоґрадській конференції як член офіційної канадської делеґації. Ця конференція та його участь в ній буде темою доповіді сен. Юзика, яка відбудеться з ініціятиви і на запрошення УККА цієї неділі, 26-го лютого, в год. 5-ій по полудні в приміщеннях Українського Інституту Америки при 5-ій евеню і 79-ій вулиці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Бумеранг „наближення націй"

Совєтські урядові теоретики, обговорюючи нібито вже розв'язане національне питання в Совєтському Союзі, залюбки повертаються до теорії Маркса про відмирання націй в періоді здійснення комунізму і, очевидно, покликаються на промову теперішнього диктатора комуно-московської імперії — генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Леоніда Ілліча Брежнєва, виголошеної ним на XXV з'їзді КПСС й виданої опісля окремою книжкою майже усіма мовами „союзних республік". Тактично совєтські пропаґандисти промовчують, що ця Марксова теорія, починаючи від часів владування диктатора Йосифа Сталіна, почала, практично беручи, служити базою для обґрунтування ліквідації поневолених Москвою народів з метою творення в рамцях СССР одногодного на словах „совєтського народу" а на ділі насильної русифікації всіх неросійських народів тієї колоніяльно-рабовласницької імперії, що так переконливо з'ясував і „розкаяний" опісля Іван Дзюба у своїй книжці „Інтернаціоналізм чи русифікація". Отже, не можна сьогодні говорити й переконувати совєтських громадян, що терію про творення одного „совєтського народу" створив Брежнєв, бо він є тільки одним з продовжувачів колоніяльних практик Москви в національних республіках, які, зрештою, закінчились повним фіяском, помимо того, що Компартія присвятила цій справі багато уваги, головно перед і на XXV з'їзді КПСС, намагаючись теорію „наближення націй" поширити також на „братські соціялістичні спільности" суверенних держав — сателітів Москви, об'єднаних у Варшавському Бльоці і Раді Економічної Взаємодопомоги, які знаходяться під стислою контролею Москви. Для здійснення теорії „наближення націй", совєтські русифікатори сплели вже цілу масу пропаґандивної брехні, намагаючись доказати, що „єдиний совєтський народ" користуватиметься одною ідеологією, одною мовою, очевидно російською, одною культурою тощо. Однак, згідно з оцінкою західніх політичних аналітиків і знавців відносин в Совєтському Союзі, вся ця пропаґандивна бомбастика кремлівських верховодів перетворилася на звичайну схолястику, яка не переконує ані чужинців, ані тим менше підсовєтських громадян, які у тому випадку найкраще познайомлені з теорією і практикою комуно-московського режиму і його підходами. Крім того, на Заході появилося вже цілий ряд наукових праць і розвідок про національне питання в СССР, які правильно насвітлюють боротьбу поневолених Москвою народів за свою самостійність. Для прикладу згадати б довшу статтю на цю тему французженки Гелени Карер д'Анкос надруковану у щоденнику „Монд" під заголовком: „Демографічна еволюція народів може порушити політичну рівновагу в Совєтському Союзі". Авторка пише, що супротивники режиму в Україні настирливо домагаються здійснення положень конституції, котрі передбачають право республік вийти зі складу Совєтського Союзу; в Литві віруючі в Бога люди домагаються права вільно практикувати релігію, яка є символом національного життя в республіці; в Грузії вже від багатьох років вибухають бомби під урядовими будинками, спалахують пожежі, доконувані грузинськими націоналістами. Якщо йдеться про Грузію, то віддзеркаленням тамошньої ситуації може бути також жарт, наведений у статті журналу „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 27-го лютого 1978 р., у якому спостережливий американський кореспондент стверджує таке: З Тбілісі до Москви віджджає поїзд. Кондуктор в поспіху кричить: „Просимо всіх влазити — поїзд до Совєтського Союзу виїжджає". Цей жарт дуже характеристичний і багатомовний; він вказує також на наставлення грузинів, які не вважають себи складовою частиною СССР.

Яка реакція на ці вияви комуністичної влади? Гелен Карер д'Анкос стверджує: національні вимоги ростуть, викликаючи чимраз більший центральний тиск, який зі свого боку тільки посилює національні рухи опору. У висновку можна ствердити, що ці рухи опору при сприятливій політичній коньюнктурі мусить призвести до розвалу зненавидженої комуно-московської імперії.

М. Лотоцький

ЖИДІВСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ СВІТУ ЗРОСТАЄ

Число жидівського населення всього світу, згідно з American Jewish Yearbook на 1978 рік, зросло до 14,259.525 душ. Ця цифра представляє собою зріст приблизно на 115.000 у порівнянні з минулим роком. ЗСА, з менш-більш 5,775.935 жидів, мають найбільше жидівського населення всього світу.

Після ЗСА іде Ізраїль з 3,059.000 жидів, СССР 2,678.000, Франція 650,000, Велика Британія 410.000, Канада 305.000 й Арґентина 300.000. 47 відсотків світового жидівства живе в Північній, Центральній і Південній Америці, 29 від. в Европі, 22 від. в Азії, 1,5 в Африці, пів відсотка в Австралії й Новій Зеляндії. У ЗСА жиди становлять 2.7 від. усього населення країни.

Щодо міст, то жидів у Великому Ню Йорку є 1,998.000, Лос Анджелесі 455.000, Філядельфія 350.000, Чікаґо 253.000, Маямі 225.000, Бостоні 170.000, Вашінґтоні 120.000, округа Берґен (Н. Дж.) 100.000, округа Ессекс (Н. Дж.) 95.000, Балтімор 92.000, Клівленд 80.000. Детройт 80.000, Сан Франсіско 75.000, Сейнт Люіс 60.000 і округа Монтґомері (Мд.) 53.325

В Европі з азійським СССР і Туреччиною є 4158 870 жидів, з яких 2,678.000 живе в Совєтському Союзі.

Цифри для інших европейських країн включають Австрію з 12.000 жидів, Бельгію 41.000, Болгарію 7.000, Чехо-Словаччину 12.000, Данію 7.500, Францією 650.000, Німеччину 33.000, Грецію 6.000, Мадярщину 80.000, Ірляндію 4.000, Італію 38.500, Голляндію 30.000, Польщу 6.000, Румунію 60.000, Еспанію 9.000, Швецію 16.000 Швайцарію 21.000, Туреччину 27.000. Югославію 6.000.

В більших осередках Америки (без ЗСА) жидів в Канаді є 305.000, Арґентині 300.000, Бразилії 150.000 Уруґваї 50.000, Мексіко 37.500 , Чіле 27.000, Венесуелі 15.000, Кольомбії 12.000, Перу 5.200.

В Азії одинокі більші осередки жидівського населення (за вийнятком Ізраїля) є в Ірані з 80.000 жидів і в Індії 8.000. В Африці поважна кількість жидів є тільки в Південній Африці 118.000, Етіопії 28.000, Мароко 18.000, Тунісі 7.000 й Родезії 3.800. В Австралії є 70.000, а 5.000 в Новій Зеляндії.

З більших світових міст (за вийнятком ЗСА) в Амстердамі живе 20.000 жидів, Антверпії 13.000, Брюселі 24.500, Букарешті 40.000, Будапешті 65.000. Кейп Тавні 25.650, Ґлезґов 13.000, Гаїфі 210.000. Істамбулі 23.000, Єрусалимі 266.000, Йоганесбурґу 57.500, Києві 170.000, Лідсі (англійському місті графства Йорк) 18.000, Ленінграді 165.000, Лондоні 280.000, Ліоні 20.000, Менчестері 35.000, Марсилії 65.000. Мельбурні 34.000, Мехіко Сити 32.500, Монтевідео 48.000, Монтреалі 115.000, Москві 285.000, Ніцеї 20.000, Парижі 300. 000, Порто Алягре (столиці бразилійського стейту Ріо Ґранде до Суль) 12.000, Ріо де Жанейро 50.000, Римі 10.000, Сао Павльо 75.000, Страсбурґу 12.000, Сіднеї 28.500, Теґерані 50.000, Тель Авіві — Яфі 394.000, Торонті 115.000 Тулюзі 18.000, Ванкувері 12.000 й Вінніпеґу 20.000.

Як бачимо з цієї статистики, то жиди сильні й мають державу не тільки завдяки релігії, але й тому, що розбрилися по всьому світі після поганського Риму, до якого самі спричинилися. Признає це теж Генрік Ібсен у листі до Брандеса, літературного критика жидівського походження, професора університету в Данії. В цьому листі Ібсен захоплюється жидівською культурою й літературою й каже, що „жиди тому вдержались і пережили всі трагедії, що не потребували журитися державними справами та що масово покинули Палестину, а то інакше були б не жили, лише животіли" так, як інші мешканці Палестини, які до сьогодні не можуть погодитися на рідній землі й мордуються самі між собою. Жиди, що поселювалися в чужих країнах, уміли жити скромно й ощадно, як напр., родина Маєра Ротшільда (первісне прізвище якого було Амшель), які мали чималий вплив на помірку европейських держав. На „еміґрації" інші жиди добивалися великих державних становищ, як напр. Дізраелі, Бальфур і т. д.

Чи не зладити б і нам, українцям, що опинилися в різних державах усього світу, такої точної статистики, яку ведуть жиди, щоб ми знали, скільки насправді є нас „на поселеннях".

Микола Руденко став членом французької секції ПЕНКлюбу

Париж. — Французький щоденник „Ле Монд" інформує, що заходами Міжнародної Амнестії і в наслідок інформації Татьяни Ходорович, управа французької Секції ПЕНКлюбу одноголосно рішила прийняти в члени російського поета Віктора Некіпелова і українського письменника Миколу Руденка.

Газета подає при тому короткі біографії обидвох новоприйнятих членів.

СТАНОВИЩЕ І ПЛЯНИ ПУН

ІНТЕРВ'Ю З Д-РОМ ДЕНИСОМ КВІТКОВСЬКИМ, ГОЛОВОЮ ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІД РЕДАКЦІЇ: Представники „Нового Шляху" з Торонта та „Українського Слова" з Парижу відвідали Голову Проводу Українських Націоналістів, д-ра Дениса Квітковського, і поставили йому ряд питань з метою поінформувати членство Організації Українських Націоналістів та Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій, український політичний світ та загал українського громадянства про пляни і майбутню працю ОУН під керівництвом нового Голови ПУН, який перебрав головство, згідно з Устроєм ОУН, після смерти сл. п. Олега Штуля-Ждановича. Інтерв'ю передруковуємо в цілості з „Нового Шляху", Торонто, 11-го лютого 1978.

V.

Тому ПУН з приємністю прийняв до відома комунікат Консолідаційної Комісії з 17 грудня 1977 р. про те, що УРДП, під проводом д-ра Михайла Воскобійника і УНДО заявили, що обидві ці партії повертаються до Української Національної Ради. Цей факт тим приємніший для нас, що матірня ОУН заініціювала консолідаційні розмови і її представники, на чолі з д-ром З. Городиським, відіграли в цих розмовах замітну ролю. Хочемо вірити, що і решта політичних середовищ, які стоять ще поза УНРадою, повернуться до неї.

ЗАПИТ: Якщо приймемо, що СКВУ це ґрандіозне досягнення суспільно-громадської консолідації українства у вільному світі, як Ви розглядаєте його дальші завдання і перспективи?

ВІДПОВІДЬ: Світовий Конгрес Вільних Українців (СКВУ) є речником української громади в діяспорі, він сповняє відповідальну ролю координатора допомоги української еміґрації нашому народові на рідних землях. Світовий Конґрес Вільних Українців властиво об'єднує всі прошарки організованого життя на чужині та має повну підтримку також всіх наших Церков і віроісповідних груп. Це має дуже важливе і практичне значення.

Тому чи не найважливішим досягненням українців у вільному світі треба уважати їхню спроможність, — помимо розпорошення по різних континентах і географічної та часової віддалі від українських земель, — зберегти ідейну єдність з поневоленим українським народом. Це зокрема виявилося в широких масових акціях в обороні українських політичних в'язнів, культурних діячів, переслідуваних режимом, та проведення широкої інформаційної акції серед чужинецького світу. Зовсім певно можна твердити, що ніколи, від закінчення визвольних змагань в 1917-1921 рр., українська справа не мала такого розголосу і зрозуміння на міжнародньому форумі, як це мало місце в останніх 10-ти роках. Заслуга в тому в першу чергу належить рухові спротиву в Україні, але українці поза межами України доложили багато зусиль, щоб правда про Україну була поширена в цілому світі.

Українська спільнота поза Україною виявляє свою силу в органозованості та спроможності добиватися великих осягів.

Перед в тому процесі ведуть Українські Церкви, які виявили колосальну динаміку і поширення впливу на своїх вірних, тоді, коли в цілому світі церковне життя проходить різні кризові ситуації.

Намагання довести до повної єдности Митрополій Української Православної Церкви, змагання до Патріярхату Українських Католицької Церкви, оформлення в українські рамці баптистських і євангельських громад — свідчить про силу наших Церков.

Тісна співпраця громадських формацій нашого життя із церковними, дали основи для успішної дії СКВУ в останніх 10-ти роках.

На різних теренах є вже прояви активізації в нашому громадському житті молоді і студентства. Немало з молодшої ґенерації не знаходить себе в існуючих рамцях нашого громадського життя, домагається змін як в його структурі, так і методах праці, — але ідейне спрямування молодшої ґенерації не різниться від її попередників, а в цьому запорука тяглости нашого суспільно-громадського життя поза Україною.

Замітні успіхи на науковому відтинку — назвати лише, для прикладу, дію Гарвардського Центру в ЗСА, Українського Канадського Інституту в Канаді, Українського Вільного Університету та Осередку НТШ в Сарселі, на терені Европи, — доказують живучість нашого наукового сектора.

Не менше живучости виявляють культурні і шкільні та виховні сектори нашого життя.

Очевидно що далеко не вся спільнота розуміє вагу тих секторів, а через те ми несемо великі жертви в боротьбі з нашим окруженням, але треба вважати колосальним успіхом і виявом великої громадської зрілости спроможність нашої спільноти розбудувати дію чисельних культурних установ та ансамблів, мережі нашого шкільництва та молодечих виховних організацій.

А все це діється в часі, коли наша спільнота здана на власні сили, коли вона змушена поборювати не лише нівелюючі впливи окруження, але й підривну акцію окупантів України, які намагаються деморалізувати і розкладати укра-

(Закінчення на ст. 7-ій)

Ф. Лукіянович

ЦІНА ПЕРЕДАЧІ ОЛІМПІЯДИ

Багато писалось про заключення договору між телевізійною станцією ЕнБіСі та Совєтським Союзом відносно передачі Олімпійських ігрищ, що відбудуться в Москві в 1980-му році. В пресі наводилось, що ця сума становитиме 100 мільйонів дол., а це викликало протести, що ЕнБіСі щедро допомагає совєтам, бо за передачу Олімпіяди з Монтреалу в 1976 р. заплачено тільки 32 міл. долярів.

У „ТіВі Ґайд" за перший тиждень січня ц. р. подано вірогідні дані заключеного контракту: ЕнБіСі заплатить Ґостелрадіо 50 мільйонів долярів, а за це одержить до диспозиції все технічне устаткування, включно із перекладачами. Писалось раніше, що ЕнБіСі мала закупити вивінування від совєтів, але це не відповідає правді.

Цих 50 мільйонів долярів ЕнБіСі вплатить Ґостелрадіо (Ґосуд. Телевізія та Радіо, державна аґенція) такими ратами: 15 мільйонів уже вплачено за 1977 рік, 20 мільйонів буде вплачено квартальними ратами за 1978 і решту 15 мільйонів трьома ратами, також квартальними, в 1979 році.

МОК ТА ЛОТАР БОК

Одначе, совєти підсунули іншу аґенцію для дійної корови, що нею являється ЕнБіСі: це — Московський (з Москви) Олімпійський Комітет (МОК), якому вплатять 35 мільйонів із чого МОК виплатить одну третину Міжнародному Олімпійському Комітетові (також МОК!), задержавши решту собі.

На випадок, якщо ЕнБіСі відмовиться від передачі змагань, вплачені гроші задержать собі совєти, хіба що атлети ЗСА не візьмуть участи, але тоді тільки 3 мільйони будуть повернені.

Найбільш скомплікований контракт підписано із західньо-німецьким імпресаріо Лотаром Боком на 9 мільйонів долярів, що визначає його ренумерату як посередника в повницх переговорах та доставу до диспозиції ЕнБіСі інших спортових програм.

Отже, порахуймо: 50 і 35 та 9 — це винесе 94 мільйонів долярів усіх коштів. З цієї суми совєти одержать 50 і 24,4, отже разом 74,4 Міжнародного Олімпійського Комітету, 11,6 та Л. Блок — 9 міл. долярів.

Дорого винесе ця сума продуцентам, що оголошуватимуть свої вироби, але вони цим не турбуються, бо ці кошти покриє остаточно покупець їхніх виробів.

З НАШИХ БУДНІВ

СОЮЗОВИЙ ДУБ

В небувалій вартості протоколів з річних засідань Головного Уряду Українського Народного Союзу я впевнився аж тоді, коли відвідав моїх добрих сусідів та земляків з Бібрецького повіту, панства Татухів, і був свідком, як високо вони оцінювали деякі параграфи з цих протоколів, яку надавали їм вагу.

— Ну, дивись, жінко! — воскликнув пан Татух, знявши з носа окуляри, — якби пан головний секретар не затягнув був до протоколу промови пана Слободяна, то й ніхто цього не знав би, що наш союзовий патріярх був так поважно хворий і таку тяжку операцію перейшов! Ти чуєш, що тут пише: про сесю операцію будуть доктори говорити на своїй докторській конвенції!

— А що їм, панові Слободянові, долягало? — зацікавилась пані Татушиха.

— Вела: коли християнинові стукнуло 88 років, то йому все долягає, знаєш сама по собі. Тут важливе те, що записане в протокулах: що не тільки операція вдалася, але й пацієнт вийшов живий, дай, Боже, йому здоров'ячого і многая літа!

— А чому „Свобода" нічого не подала, що вони пішли під ніж? — допитувалась дорога землячка.

— Треба собі прочитати, що сам Слободян про се говорить, — відповів пан Татух, тицьнувши пальцем на відповідний параграф у протоколі. — А тут, прошу пані, стоїть таке: „Я просив пані Уляну і пана Сохана, щоб не подавали в пресі, що я хворий, бо хто хотів би повірити, що Слободян може бути хворий?"

— Так стоїть написано?
— Як на долоні!
— Ой, бігме, правда! — прослюзилась в цьому місці дорога землячка. — Я сама ніколи в се не повірила б, щоб хвороба, слабість чи якесь інше нещастя могли зламати такого союзового дуба! І хоч вони самі вже не при Уряді, значить — не при касі, то підховали собі сю скитальську дівчину, Уляну, яка тепер акуратно робить за них всю роботу.

— Маєш рацію, жінко, — поважно хитнув головою пан Татух. — Хвалиться Екзекутива своїм хмаросягом у Джерзі Сіті... Вела, є чим похвалитись, є чим пожуритись. А я тобі кажу, що союзовим хмаросягом номбер ван є старий Слободян, бо він їм грошей наскладав на той будинок! От, я тепер цікавий знати, як Головний Уряд вшанує свого Сеньйора з нагоди його 90-ліття, — яке вже не за горами!

Ікер

Софія Наумович

СПОГАДИ ПЛЮЩА

(6)

„Перед моїм вікном простягається чарівна Норвегія, країна... норманів, варягів, вікінгів... ліс, що нагадує мені рідні Карпати. Коли б люди від нас могли приїхати сюди, чи до Швайцарії, Англії чи Франції, бачити як тут живуть люди різних національностей, але спільні людськими рисами — мені здається, що всі Андропови розвіялися б як кошмарні сни. Було б ясно, що західнє зло тисячу разів переборщене, а совєтське лихо тисячу разів применшене, та що можна тут жити по-людськи, як ось ці норвежці... Мій український господар — (Боже, хто міг подумати, що Шевченко передбачив українську діяспору, порівнюючи Україну з Юдеєю: два мільйони українців розсіяні почерез Німеччину, Францію, Австралію, Канаду, ЗСА!) — розказує нам про навалу наших „братів" на Західню Україну 1939 р., розстріли, тортури, брехні над українським населенням, підданим півфашистської Польщі, він нам говорить про героїв УПА (у тексті „партизан" — С.Н.) (300).

„1971 р. 22 травня молодь зійшлася під пам'ятником Шевченкові... Дзюба говорив про взаємини Шевченка з московськими слав'янофілами... Сверстюк змалював Шевченка як співця християнського всепрощення, а Михайлина Коцюбинська читала ще не друкований есей про мову, образи й суперечності Шевченка — найкращий, який я будь-коли читав про Шевченка, зовсім не бунтівничий, але якого все ж таки припинили друкувати під час погромів 1972 р." (306) „У нас зродилася ідея заснувати Ададемію вільних студій... Сам Київ може дати досить учених, а коли приєднаються й львов'яни й інші, то можна буде поширити поле дослідів. Але це було ще перед погромами 1972 р. (307) „Я любив Софіївку, парк в Умані... 1972 під час ревізій в Умані, КҐБ забрало в Суровцевої-Улицької два томи спогадів, величезна втрата для історії України. Партійники проголосили у фабриках Умані, що „розігнали націоналістичну орґанізацію", керовану Суровцевою, яка виховувала молодь у національному дусі. (310) У листопаді 1971 судили А. Лупиноса за деклямацію поезій Шевченка (311).

„Іра Рап поїхала відвідати свого чоловіка в тюрмі Камянця-Подільського, де народився її дідо Затонський. У бюрі директора тюрми був завішений портрет її предка й подібність була вдаряюча, що її зауважив кгбіст." Інша анекдота: коли кримінальні спостерегли, що мають між собою „політичного", стали його потішати: скоро буде революція і ми затопимо в крові всіх комуністів! — Ах, це дуже прикро, бо мене якраз впакували до табору за мої комуністичні переконання!"... „Колядники... були останнім епізодом, який мене поєднав з українським патріотичним рухом... А „вони" вже приготовляли погроми... зокрема проти колядників, що ходили по хатах у навечеря Нового року." (313)

„14 січня 1972 р. телефон: „Схопили двох Іванів!" Івана Світличного й Івана Дзюбу?... У Русанівці, київській Венеції, оточеній водою, що була темою наших жартів: „Табір готов, рови довкола сповнені водою, бракує ще колючих дротів і сторожі, й усе буде в порядку", — мешкало багато українських патріотів. Ми з Танею кинулись до них... Сверстюк хворий, 40 ст. гарячки, в ліжку, сказав, що вчора були в нього, зревідували і забрали багато книжок, самвидаву... Його жінка, Ліда, слухала мовчки... Увечорі ми з Танею взяли таксі яке, наче б чекало нас, (звичайно не можна найти!) то ж мусіли обережно висловлюватися, але ми хвилювалися: чи не були ми напередодні нового розгрому України?... Дзюба мешкав у будинку для кгбістських агентів — це Спілка письменників йому дала цей апартамент. Він жартував на цю тему: „Одного дня народ виб'є вікна в цьому будинку, а я з цієї нагоди здорово нап'юся!"... Ми постукали, „цивільний" запитав: — Чого бажаєте? — Бачити власними очима як переслідують українську інтеліґенцію! Я ще дещо сказав на цю тему, але бачив що це не має глузду. Але ж бо ідея, що нашу культуру знову топчуть, була нестерпна. — Я прокурор, — відповів „цивільний, — а ви, Плющ, не знаєте наших законів... Холодний, Симоненко — Симоненко — навіщо це все збираєте? — звернувся до Дзюби. — Я ж літературний критик, автори присилають мені книги для рецензій"... Видовище ставало нудне. Дзюба замовк, виглядав пригноблено..." (318).

„Вийшовши від Дзюби, ми потелефонували до Леоніди Павлівної, дружини Світличного. Вона вислухала про Дзюбу й розказала про ув'язнення її чоловіка... Знайшли багато самвидаву, але більш нічого підозрілого, крім „Спадкоємців Сталіна". Ніхто не знав, крім Дзюби, що цей твір був мій, під псевдом. Але він мав мій власноручних напис і Дзюба назвав ім'я автора!" (119).

У цих перших днях у Києві забрали Василя Стуса, Миколу Плахотнюка, Леся Сергієнка, Зиновія Антонюка, Селезненка, Шумука. У Західній Україні — десятеро, в тому Славка Чорновола, Михайла Осадчого, поетку Ірину Стасів-Калинець, малярку Стефанію Шабатуру... Нам треба було подумати про „Український вісник" та про наш самвидав... Шкода було палити... західнє видання „Вісника"... (320)

„Брутальний дзвінок... ввалилися в хату як бандити, водночас агресивні й переляканi. Чого в них завжди цей переляканий вигляд? — Ви вже все спалили? — Так. — Значить, було що палити? — Так, наприклад твори Рабіндраната Таґора. Ви хочете мене запхати до психушок, а лікарі... А ви ж виглядаєте зовсім здорово!... Його зір упав на „Український вісник" і він насупився: він мав перед собою ворога. (321) Вони відклали статтю Михайлини Коцюбинської про Шевченка. — Це ж своячка Юрка Коцюбинського, генерала громадянської війни, фільм про родину Коцюбинських саме появився на екранах, і раптом на Заході довідаються, що ви звинувачуєте „родину Коцюбинських" в антисовєтизмі?... І навіщо вам цих записок? Він читає: „Навіть Тичина, який продав Україну й її культуру, сказав про Петра І: „Я вср... в того тирана!" Невже він це сказав? — Так, коли письменники Ленінграду вручили йому медалю міста „Мідяний вершник". Признайте, що це не був гарний дарунок для українця!... — Чому?

— Після битви під Полтавою Петро затопив Батурин у крові мирного населення, а Петербурґ збудував на костях козацьких! — Звідки ви це витягаєте? — Читайте твори Шевченка!... Вони знайшли сховок зі самвидавом... Казали його зфотографувати, очевидно, щоб у пресі дати „доказ" антисовєтизму... Так, як у Світличних фотографували мури з оригінальною українською мозаїкою, щоб показати прояви „українського буржуазного націоналізму. (322-23) Моє прощання з Танею тривало цілу ніч... ми порозумівалися „кодом" Сант-Екзюпері, наче б мова була про літературу... Коли б ми не були приєдналися до руху спротиву, не були б ніколи знали Улицької-Суровцевої, Григоренка, Світличного, Дзюбу й інших чудових людей! вони варті були побуту в тюрмі..." (323)

На цьому вриваємо цитати з книжки Леоніда Плюща, хоч було б ще багато замітного згадати з його побуту в тюрмі й у „психушці"! Проте, не маємо певности, що й ці, цитовані місця, вірно перекладені якимсь псевдом „Сімон Венсен", як і не вдоволяє нас його „післяслово" на обгортці, в якому він пише, що Плющ видістався з тюрми й СССР завдяки світовій кампанії математиків, але далі не залишає боротьби з „неосталінською буржуазією" (чому не сказати виразно, що з московським імперіялізмом? — С.Н.). Говорячи про Плющеву участь у русі спротиву, дає в лапки „русифікацію" України — що мусить насторожити українського читача, зате пише без лапок про „антисемітизм" у Києві. (А чому не в Москві?) Про Плющевий патріотизм перекладач теж пише дуже неясно: „приятель пісенькарів своєї країни, він поділяє їхній гумор і сміх, часто болючий, часто гіркий". І очевидно ні словечка про те, що Плющ змагає до самостійности України, пізнавши аж надто добре московський шовінізм і бандитські методи нищення української культури.

(Кінець)

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ...

Репрезентативний Баль Інженерів у Філядельфії

Дебютанки і їхні ескорти на Балю Інженерів у Філядельфії. Перший ряд (зліва): Уляна Гарванко (ескорт Марко Мурований), Тамара Павлічка (Борис Палатайко), Галя Галущинська (Дорко Литвин), д-р О. Білик, п-і В. Андрейчик, інж. Е. Филипович, пані Л. Бугай, арх. Л. Калинич, Анета Гевко (Ярема Мартинюк), Єлена Рудавська (Джак Вілс), Богданна Лазор (Андрій Дзерович). Другий ряд (зліва): Оксана Ільчишин (Маріян Славятинський), Віра Мацьків (Юрій Коцюба), Люся Прасівська (Роман Гриців), Христя Богачевська (Ярослав Куровицький), Софія Мацьків (Василь Балас), Марта Німилович (Орест Кизик), Наталка Ковалишин (Сергій Ковальчук).

(Фото: Мева Студіо)

Філядельфія, Па. (О.-лик) — В суботу 4-го лютого, відбувся тут в Шератон Готелі, бенкет-баль Українських Інженерів, з участю понад 500 осіб, на якому був теж присутній Митрополит УКЦ в ЗСА, Йосиф Шмондюк і багато визначних гостей з Філядельфії та інших міст східнього побережжя Америки.

Бенкет відкрив голова місцевого Відділу ТУІА інж. Евстахій Филипович, привітавши Митрополита Шмондюка, о. митрата М. Харину, о. А. Бончака, голову Централі ТУІА інж. Ю. Гончаренка, голову місцевого Відділу УККА проф. д-ра П. Стерча, та голів Осередка НТШ проф. д-ра Р. Максимовича, Українського Лікарського Т-ва д-ра О. Черника, Українських Ветеринарних Лікарів д-ра І. Куйдича, а також д-ра Р. Ганусея, суперінтенданта публічних шкіл у Філядельфії, довголітню керівницю на балях інженерів п-ні Наталю Даниленко та всіх гостей.

Для дальшого ведення програми бенкету інж. Филипович попросив на господаря д-ра Олександра Білика, кількакратного голову ТУІА, який у дотепній формі заповідав окремі точки програми. На початку він попросив Владику Йосифа провести вступну молитву і поблагословити бенкетову вечерю, а потім о. митр. М. Харину провести кінцеву молитву.

Мистецьку частину заповнив співочий кавртет ,,Каравана'' з Ірвінгтону в складі: М. Шкварко (мистецький керівник), Л. Калинич, Р. Яськів, С. Палка та п-нна Д. Сиґіда їхня акомпаньяторка-піяністка. Квартет відспівав ефективно 5 пісень легкого жанру, між ними фокстрот ,,Циганочка'', слова і музика д-ра Ол. Білика, що усім припала до вподоби. Виступ ,,Каравани'' присутні нагородили рясними оплесками.

Після представлення аранжера балю, архітекта Л. Калинича, почалась церемонія презентації дебютанток, на якій був вперше присутній Митрополит Йосиф. Цю вийнятково знаменну подію на цьогорічному балі 'Українських Інженерів, відмітив голова Відділу ТУІА, інж. Е. Филипович. під час привітання дебютанток та їхніх батьків.

При звуках бадьорого маршу, що його заінтонувала п-нна Г. Мазурок, піяністка хору ,,Прометей'', 13 молоденьких красунь у товаристві своїх екскортів, вперше запрезентувались численно зібраним учасникам балю. Їх представляли поодиноко п-ні Л.Бугай, керівниця дебютанток та аранжер інж. Л. Калинич, а пропам'ятними стрічками їх удекоровували голова ТУІА інж. Е. Филипович і п-ні В. Андрейчик, голова комітету дружин інженерів. Цілу церемонію фільмvвав Ол. Соловій.

Після презентації розпочалась танцювальна частина балю при звуках знаменитої оркестри Богдана Гірняка, що її доповнювали відомий співак Ігор Раковський на переміну зі щойно прибулою з України дуже доброю солісткою. Свій репертуар оркестра почала вальсом дебютанток, в якому активну участь взяли теж і батьки дебютанток.

Тралиційний баль Інженерів у Філядельфії — це не тільки культурна, але й першорядна товарисько-розвагова імпреза, що притягає до себе сотки нашої молоді, яка знаходить тут рідне середовище, пізнає себе взаємно. Наша молодь, впевнюється, що є частиною великого українського народу, духово й органічно з ним пов'язана, який в умовинах московського поневолення вимагає від неї, як і від їхніх батьків відповідних зусиль і самопосвяти, в боротьбі за його національне визволення.

Презентація дебютанток на балі українських інженерів і лікарів

Дебютантки і їх ескорти (зліва): Аріядна Ґлют (Роман Федорців), Ірена Сеник (Стефко Боднаренко), Адріяна Роговська (Андрій Кизик), Уляна Клюфас (Олег Коблянський), Орися Ганушевська (Борис Гудзяк), Роксана Волосенко (Юліян Бриттан). Зоряна Демчук (Борис Бих), Уляна Леськів (Юрій Ґой), Христина Саляк (Григорій Ґеба), Олександра Плескун (Марко Криштальський), Ляриса Омельченко (Лярко Чолган), Рута Чолган (Андрій Богатюк), Ксеня Мокрівська (Роман Васічко), Марійка Яхницька (Роман Василик), Христя Клюфас (Борис Мочула). Посередині Комітет Пань (зліва): Стефанія Степанюк, Віра Кушнір, Рома Чолган і Уляна Богачевська.

Ню Йорк (У. Б.). — Дня 4-го лютого 1978 р. відбувся в Ню Йорку бенкет і баль, влаштований метрополітальними відділами Т-ва Українських Інженерів Америки й Українського Лікарського Товариства Північної Америки. Як і в попередніх роках — баль інженерів і лікарів був получений із презентацією Дебютанток, яка вже ввійшла в тралицію і стала щорічною загальновідомою товариською подією.

У цьогорічній презентації дебютанток взяло участь 15 молодих панночок з нюйоркської метрополії та сусідніх стейтів. Своїми чудовими сукнями і чаром молодости дебютанки полонили численну публіку. Оплески вітали кожну пару, коли вони входили і клонилися у формальному поклоні. Програму бенкету відкрив коротким словом привітання голова метрополітального відділу Т-ва Українських Інженерів інж. Юрій Базилевський. Дебютом провадив і заповідав учасників дебюту д-р Роман Кисілевський. З рамени Комітету пань обох товариств підготовою успішного дебюту занялися: Уляна Богачевська, Віра Кушнір, Степанія Степанюк і Рома Чолган.

Велика балева заля готелю П'єр, при 5-ій евеню в Ню Йорку, була заповнена старшою і молодою публікою, що ентузіястично вітала молодих красунь-дебютанток з їхнім формальним введенням в українське товариське життя. Під звуки відомої оркестри ,,Темпо'' баль продовжувався далеко по півночі. Дохід із бенкету і балю призначено на добродійні цілі.

Забава дебютанток в Нюарку

Пластунки з гуртка ,,Калина" 44-го Куреня ім. Оксани Джиджори на забаві дебютанток в Нюарку разом із своїми ескортами. В першому ряді (зліва): Ґеня Гивель і Роман Васічко, Дженет Гірняк і Роман Буртик, Христина Воловодюк і Маркіян Титла; у другому ряді (зліва): Христина Мізь і Роман Пиндус, Діяна Голубець і Мирон Дитюк, Роксоляна Попович і Нестор Поритко та Ірена Паславська і Андрій Федун.

Перед 24-ма роками гурток Пласт Прият, за почином пані Августини Хоми та при співпраці бл. п. Ярослава Яворського, започаткував презентацію дебютанток, правдоподібно, першу між нашими громадянами на цьому континенті. Від того часу забави Пластприяту втішаються великою популярністю та з кожним роком притягають, усе більше учасників, навіть із дальших місцевостей, але коли, давніше бачилось на забаві в більшості старше громадянство, тепер ,,булаву першенства'' перебрало молоде покоління — на 450 учасників було понад 175 студіюючої молоді та коло 200 молодих, вже тут вихованих молодих професіоналістів. Із старшого громадянства бачили ми лиш д-ра М. Терлецького з дружиною, нашого ,,Добродія Пласту'', нагородженого цим почесним званням ще на рідних землях.

У заступстві перешкодженого голови Пластприяту. Ярослава Турянського, забаву започаткував голова Пластової Фундації, інж. Володимир Воловодюк, який у своєму теплому слові, привітавши учасників, а зокрема наших дебютанток, побажав їм багато щастя та ,,сонящних днів" на їхній дорозі життя.

Сам церемоніял презентації переводив станичний пл. сен. Дамян Ліщинський. Цьогорічні дебютантки — це члени гуртка ,,Калина" 44-го Куреня ім. Оксани Джиджори.

Забава, як і попередніми роками в Клюбі Наваго, пройшла із повним успіхом. Насувається лиш одна настирлива думка: як би це було добре, щоб не тільки на забаві, але й в громадській праці, а зокрема при вихованні молоді, покоління молодих, що виросло й виховалось в Америці та вже працює по своєму фаху, перебрало ,,булаву" від старших.

Н. Н.

Створено відділ АП АБН у Ню Йорку

Ню Йорк. (АБН). — Тому, що минулого року Крайову Екзекутиву Американських Приятелів АБН перенесено з Ню Йорку до Детройту-Чікаго, виникла потреба створити Відділ АП АБН — у Ню Йорку. У суботу 4-го лютого 1978р., в Домі ОВ-Фронту при вулиці 136 Друга евеню відбулись основуючі збори, у висліді яких постав Нюйоркський Відділ АП АБН, на чолі з литовським суспільно - політичним діячем Петрасом Азуаласом.

У нарадах взяли участь: член ЦК АБН і редактор різномовних видань АБН — мгр Слава Стецько, голова Екзекутиви АП АБН інж. Б. Федорак, який проводив нарадами, голова Болгарського Національного Фронту д-р Г. Дочефф голова Українського Відділу ПАБН інж. В. Гладкий, голова Білоруського Конгресового Комітету — І. Косяк, військовик і письменник з Північного Кавказу Гассан-Бей Аслан Бек, представники Хорватії, Східньої Німеччини, Естонії, Латвії, Литви, Румунії, Мадярщини, Куби, Козакії та численні гості.

В склад української делеґації, яку очолював інж. В. Гладкий, входили п-ні Дарія Степаняк, д-р Т. Крупа, д-р О. Соколишин, Я. Савка, мгр Б. Потапенко, мгр Я. Дацків, А. Прядка, О. Дацків.

Звітуючи за тримісячний період праці, голова Екзекутиви АП АБН інж. Б. Федорак поінформував про наладнання важливих контактів з американськими профспілками, про реактивізацію відділів АП АБН і створення нових, про симпозіюми на тему поневолених народів при різних коледжах і університетах та ін. Промовець підкреслив велике значення започаткованої д-ром А. Бедрієм праці в напрямку творення виборчих бльоків із еміграцій поневолених народів в СССР і сателітних країнах, щоб впливати на політику ЗСА в дусі національно-визвольної політики ЗСА до поневолених народів.

У широкій дискусії над напрямними дальшої праці АП АБН, в якій взяло участь багато з присутніх, натавровано політику ,,детанту'' як шкідливу для поневолених Москвою народів, так і для Америки, вирішено активно творити передвиборчі бльоки, добиватися шляхом листів і особистих зв'язків з законодавцями зміни американської політики зі змагань виключно за людські права на змагання за національні права. Вирішено добиватися на форумі Об'єднаних Націй застосування резолюцій про деколонізацію у світі також до останньої імперії — московської, у формі СССР. звертатися з відповідними документами до новоствореної комісії ОН в Женеві (Швайцарія) у справах людських прав.

Представник з Европи, п-ні мгр С. Стецько поінформувала в своєму слові про працю Антибольшевицького Бльоку Народів у 35-ліття його створення.

Промовця сказала, що совєтська преса вже давно ,,поховала'' різнонаціональні політичні еміграції, але постійна московська лайка в сторону т. зв. буржуазних націоналістів є найкращим свідченням дії АБН та складових національних організацій із поневолених народів. Пані Стецько зацитувала уривок з найновішої політичної заяви з поневоленої Вірменії, яка домагається незалежности і державної суверенности. Розповіла про діяльність АБН, який очолює голова Українського Державного Правління з 1941 р. Ярослав Стецько, у різних державах світу, навела приклади різних акцій, зокрема північних кавказців у Туреччині, естонців у Скандинавії, туркестанців у арабських країнах. Поінформувала про вияви спільної боротьби і зусиль поневолених народів за залізною заслоною, про відмічення спільноти ідей і спільних виступів в творах захалявної літератури. Відмітила дію АБН на форумі світової Антикомуністичної Ліґи (ВАКЛ), згадала про діяльність АБН в рамках Европейської Ради Свободи (ЕРС), про зростаючі впливи АБН в Англії про політичні семінари для молоді та, врешті про створення при АБН Комітету Деколонізації, в склад якого увійшли представники від України, Болгарії, Білорусі, Румунії і Туркестану. Вони очолюють акції від імени всіх поневолених народів. Розповівши про пресові, радієві і телевізійні виступи п. Ярослава Стецька в останній їх поїздці до Арізони, Каліфорнії, Чікаго, Детройту, Клівленду, Сиракюзи, Пітсбургу, Вашінгтону, Торонта, про зустрічі з представниками поневолених націй і американського політичного світу, мгр С. Стецько повідомила про запляновану конференцію ВАКЛ у Вашінгтоні та про підготовче засідання у цій справі в Лос Анджелесі. ,,Створюваний вами Відділ АБН у Ню Йорку, — сказала в кінці промовця, — буде великою допомогою у нашій спільній праці й боротьбі проти московського імперіялізму''.

До Управи новоствореного Відділу АП АБН у Ню Йорку були обрані: голова Петрас Азуалас, заступник Петер Вітенюс (Литва), 2-ий заступник — інж. В. Гладкий (Україна), секретар д-р М. Ніcснер (Сх. Німеччина), скарбник М. Мікетіч (Хорватія).

Наради мали коротку перерву на обідню перекуску приготовану панями з Українського Відділу АБН у Ню Йорку.

[Л. П.]

Січневі роковини в Озон Парку

Відділ УККА в Озон Парку Центральний Квінс/ не мав цього року щастя з погодою. Він заплянував чудове Свято Державности на самий історичний день 22-го січня. але ж нюйоркська сніговія примусила відкласти імпрезу, бо й виконавці й глядачі ледве чи могли б були пробитися автами через засипані снігом передміські вулиці. Свято відкладено на 5-го лютого, але ж на той день знову заповідалися сніговія. Та Господь помилував — снігу не було того дня, і свято відбулося з великим успіхом.

Програму свята в основному виповнив дуже добрий дівочий хор ньюйоркського Осередку Сума - ,,Жайворонки'', під керівництвом проф. Лева Стругацького /музичний супровід Хризанти Зубрицької - Янг/. Ми чули той хор декілька разів у минулому, але сміло можна сказати, що тепер він досяг свого мистецького завершення. Хоч так недавно ще хористки зі сльозами прощалися з їхнім довголітнім мистецьким керівником сл. п. Романом Степаняком, то все таки треба радіти, що їхній хор і далі живе й блискуче розвивається під новим керівництвом. Солістки, такі, як Оля Гірняк, Галя Блага, Оксана Харук, Марійка Кінь, Степанія Грицков'ян, - представляють собою прегарний, міцний й молодий голосовий матеріял, якого міг би позавидувати неодин репрезентативний хор.

Другий ансамбль, що взяв участь у програмі свята, це відділ ньюйоркської Школи Кобзарського Мистецтва ім. К. Місевича при Осередку СУМА в Асторії. Цей відділ ще дуже молодий, його виконавці - юні дівчата й хлопці, дириґент - Ярослав Стахів - сам зовсім молодий, вихованець видатного майстра кобзарського . мистецтва. о. Сергія Кіндзерявого-Пастухова. Але ж цілий ансамбль звучав надиво гармонійно й зріло.

Для контресту - дитячий хор Школи Українознавства в Озон Парку під керівництвом Валі Жили-Наливайко співав ще дуже по-дитячому, але він чарував якраз цією юною свіжістю.

В програмі були ще й три добрі деклямації молодих виконавців: Т. Коваль, Л. Скомської й Роман Федорціва. А авторові цього допису особливо подобалися два фортепіянові сольові виступи місцевих мистців: Борис Федорців відограв ніжно й із глибоким відчуттям ,,Елегію'' Лисенка й ,,Вальс'' Шопена. А виконані Мартою Мачай, з мистецькою бравурою ,,Поема'' Жука й ,,Етюд'' Шопена направду захопили всю залю. Центральний Квінс може бути гордий з того, що в ньому живе ця молоденька віртуозна піяністка з напевне великим майбутнім.

Свято відкрив коротким вступним словом голова місцевого Відділу УККА Василь Босак. Проклямації ,,Українського Дня'' ньюйорським губернатором Керрі й бурмістром Кохом - зачитав англійською мовою пан Бабський.

В цілості, програма, хоч довгенька, була різноманітна й на високому рівні. Публіки було досить багато, не зважаючи на снігові алярми - повна заля людей у приміщенні української католицької церкви в Озон Парку, між ними - на диво - багато дітей і молоді.

О. П.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ANNUAL STATEMENT OF UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC. 1977

ASSETS

* Bonds	$28,936,156
* Common stocks	142,335
Mortgage loans on real estate	3,118,768
Properties occupied by the society	30,000
Reinsurance ceded recoverable	299
Certificate loans and liens	530,753
Cash on hand and on deposit	285,557
Other invested assets	8,000,000
Electronic data processing equipment	19,381
Premiums actually collected by subordinate lodges not yet remitted to Home Office	7,406
Life insurance premiums and annuity considerations deferred and uncollected	59,483
Accident and health premiums due & unpaid	140
Investment income due and accrued	508,237
TOTAL:	$41,638,521

* Assets are valued according to statutory requirements and the basis of Valuations prescribed by the National Association of Insurance Commissioners in the book, "Valuations of Securities".

LIABILITIES, SPECIAL RESERVES AND UNASSIGNED FUNDS

Aggregate reserve for life certificates and contracts	$28,325,808
Aggregate reserve for accident and health certificates	17,348
Supplementary contracts without life contigencies	148,020
Certificate and contract claims:	
Life	$211,881
Accident and health	2,500
Provision for refunds payable in following calendar year — estimated amounts: Apportioned for payment to December 31, 1978	516,275
Premiums and annuity considerations received in advance less $ none discount; including $24,286 accident and health premiums	727,290
Commissions to fieldworkers due or accrued — life and annuity $106,579 accident & health $2,985	109,564
General expenses due or accrued	7,041
Taxes, licenses and fees due or accrued	1,267
Net adjustment in assets & liabilities due to foreign exchange rate	148,400
Unearned investment income	530
Amount withheld or retained by Society as agent or trustee	12,907
Liability for benefits for emploees and fieldworkers if not included above	28,434
Printing plant expenses due and unpaid	10,351
Mandatory securities valuation reserve	415,304
Unexpired subscriptions to Official Publication	26,192
Cost of collection on premiums deferred or uncollected in excess of loading	1,267
TOTAL liabilities	$30,709,116
Unassigned funds & special reserves	10,929,405
TOTAL:	$41,638,521

GENERAL EXPENSES

	Insurance				
	Life	Accident & Health	Investment	Fraternal	Total
Salaries and Wages	$214,726	$17,135	$81,224	$29,131	$342,218
Insured benefit plans for employees	106,505				106,505
Uninsured benefit plans for employees	6,000				6,000
Bureau and association dues	2,104				2,104
Medical examination fees	6,316				6,316
Traveling expenses	24,607		4,000	24,980	53,588
Advertising	8,958	3,583		5,150	17,691
Postage, express, telegraph and telephone	13,284		5,446	8,887	27,618
Printing and stationery	26,205				26,205
Cost or depreciation of furniture and equipment	10,366				10,366
Rental of equipment	22,992				22,992
Lodge supplies				110	110
Books and periodicals	3,456				3,456
Insurance, except on real estate	18,157				18,157
Collection and bank service charges	5,471		5,644		11,115
Sundry general expenses	11,095				11,095
Actuarial, auditing & statistical service fees	18,692				18,692
Field conferences other than local meetings				14,077	14,077
Official publication				310,200	310,200
Expense of Supreme lodge meetings				25,423	25,423
Youth sport activities				2,808	2,808
Scholarships & donations				85,571	85,571
Real estate expenses			404,225		404,225
Investment expenses not included elsewhere			(75)		( )
General Expenses Incurred	$498,942	$20,719	$500,466	$506,340 *	$1,526,468
General expenses unpaid December 31, previous year	4,526	53	1,618	1,302	7,500
General expenses unpaid December 31, current year	5,531		1,380	129	7,041
General expenses paid during year	$497,937	$20,772	$500,704	$507,513	$1,526,927

* Show the distribution of this amount in the following categories:
(a) Charitable $32,606, (b) Institutional $2,700, (c) Recreational and Health $4,008, (d) Educational $21,850, (e) religious $2,500, (f) Membership $14,187, (g) Other $428,488; (h) Total $ 506,340.

TAXES, LICENSES AND FEES

	Insurance				
	Life	Accident & Health	Investment	Fraternal	Total
Real estate taxes			$38,802		$38,802
State insurance department licenses and fees	1,878				1,878
Other taxes, incl. $2,640 Social Security	39,617				39,617
Federal taxes, incl. $44,324 Social Security	39,985	2,499	4,998	2,499	49,982
Taxes, Licenses and fees unpaid December, 31, previous year	342				342
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, current year					
Taxes, licenses and fees paid during year	$81,824	$2,499	$43,800	$2,499	$130,622

REFUND TO MEMBERS:

Applied to pay renewal premiums	$178
Paid in cash	499,347
Total:	$499,525
Provision for refunds payable in following calendar year	516,275
Total of previous year	497,276
Total refunds to members:	$518,524

RECONCILIATION OF LEDGER ASSETS

Increases in Ledger Assets:

Premiums on life certificates & annuity considerations	$2,961,736
Accident and health cash premiums, including $4,685 certificate, membership and other fees	79,382
Considerations for supplementary contracts without life contigencies	6,850
Gross investment income	2,574,303
Income printing plant	601,256
Sale of Ukrainian Publications	12,885
Donations received	15,485
Increase in escrow funds held	2,225
From sale or maturity of ledger assets	47,113
Total increases in ledger assets	$6,301,238

DECREASES IN LEDGER ASSETS

Certificate and contract claims (life)	$1,695,572
Accident and health	15,000
Interest on certificate funds	582
Surrender values	281,221
Refunds to members	499,525
Total paid members and beneficiaries	$2,491,901
Paid for claims on supplementary contracts without contingencies	6,860
Commission to fieldworkers:	
Life insurance and annuities	364,720
Accident and health	9,155
Total:	$373,876
General expenses and fraternal payments	1,526,927
Taxes, licenses and fees	130,622
Printing plant expenses	600,471
From sale or maturity of ledger assets	79,562
By adjustment in book value of ledger assets	15,966
Total decreases in ledger assets	$ 5,226,188

RECONCILIATION BETWEEN YEAERS

Amount of ledger assets December 31st of previous year increase (+) or decrease (—) in ledger assets during the year	+ 1,075.049
Total = ledger assets December 31, of current year	$42,225,451

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

Valuation Exhibit as December 31, 1977

Total admitted Assets	$41,638,521
Liabilities & unassigned funds:	
Reserve for life certificates	28,325,808
Reserve for ADD certificates	17,348
Claim & accrued liabilities	2,365,960
Total liabilities	$30,709,116
Margin of safety to certificate holders	10,929,405
Total:	$41,638,521
The ratio of admitted assets to total liabilities at December 31 1977 was	135.59%
The ratio of actual deaths to the expected deaths according to the mortality tables for the year 1977 was	52.51%
The ratio of interest earned on all funds during the year 1977 was	5.22%

(Signed by):
DANIEL G. STEWART
PEAT, MARWICK, MITCHELL & CO.
(Consulting Actuaries)

JOSEPH LESAWYER,
Supreme President

ULANA M. DIACHUK,
Supreme Treasurer

Українець кандидує на конґресмена

Мгр Петро Дяченко

Честер, Па. (К.З.Д.). — В 7-му конґресовому дистрикті, що обіймає повіт Делавер та частину міста Честер, зформувався „Комітет: Петро Дяченко до Конґресу ЗСА". До цього Комітету ввійшли: Джеймс Мартенз — координатор для етнічних справ в повіті Делавер, Марко Кузик — скарбник, Ларрі Фелтон, Уляна Мазуркевич, Петер Ґалліон, Юрій Волошин та Юрій Хома. В теперішній каденції від 7-го конґресового дистрикту є конґресменом Роберт Едгар — демократ, який в попередніх виборах переміг республіканського кандидата. У цьому конґресовому дистрикті республіканці мали в минулому велику перевагу і на протязі понад 100 років вибирали конґресменами своїх кандидатів. В цьогорічних правиборах з рамені Республіканської партії візьме участь теж український кандидат: мгр Петро Дяченко.

Мгр Петро Дяченко студіював політичні науки в Ст. Джозеф коледжі, де і одержав ступінь бакаляра політичних наук. Свої студії він продовжував на Віллянова університеті, на якому здобув ступінь магістра політичних наук. Тепер він є докторантом на Вест Вірджінському університеті. В 1966—67 одержав стипендію Самуеля Фелса на Пеннсильвенському університеті.

Мгр Петро Дяченко працював 10 років в Кримінальному суді як дорадник в кримінальних справах, а останні два роки працює як судовий інвестиґатор. Він є адюнктом-професором політичних наук в Глесборо коледжі в Ню Джерзі та рівнож був активним в американському політичному житті і працював у виборчих комітетах для вибору сенатора Р. Швайкера, посадника Філядельфії Ф. Рісса та багатьох інших.

За президента Ніксона мґр П. Дяченко був запрошений на делеґата до комісії для організації Уряду для ведення закордонної політики. Працював теж на протязі одного року в теперішнього конґресмена 7-го дистрикту Р. Едґара координатором для етнічних справ.

Мгр Петро Дяченко був активним в українських студентських товариствах. В 1964 р. був головою Студентської Громади у Філядельфії, а на протязі довшого часу співпрацював із Управами СУСТА та ТУСМ в обороні прав людини, а зокрема в обороні прав українських політичних в'язнів. В 1971 р. працював був координатором молодечих товариств у Відділі УККА у Філядельфії; є понад 5 років головою Асоціяції Українських Політичних Наук і як такий брав участь у численних панелях, конференціях та дискусіях, на яких обговорювано совєтські проблеми. В 1966 р. мгр П. Дяченко був рекомендований на етнічного дорадника для Президента ЗСА сен. Р. Швайкером, посадником Ф. Різзо, конгр. Р. Едгаром та проф. М. Степаненком. В 1972 р. кандидував на міського керівника міста Кембрідж в Масачусетс, мавши піддержку та рекомендації численних політичних діячів: конґресмена В. Ґріна, сен. р. Швайкера, Дж. Келлі, судді В. Дваєрата голови УККА проф. Лева Добрянського.

Комітет „Мгр П. Дяченко до Конгресу ЗСА" влаштовує в суботу 18-го лютого ц. р. в год. 8-ій вечора забаву в залі УСО „Тризуб", на яку запрошує українську молодь. На цій забаві буде нагода здобути вартісні нагороди. Прибуток із цієї забави призначений на виборчу кампанію. Квитки на забаву можна набути в крамницях: Оріон, Космос, Ельдорадо та Вудстак Ґросерс (З. Филипович. (комітет „Мгр П. Дяченко до Конгресу ЗСА" прохає теж пересилати датки на виборчу кампанію на конто: ч. 4233 до: Ukrainian Self Reliance Federal Credit Union, 4814 North Broad Street, Philadelphia, Pa. 19141.

Виставка мистецьких праць О. Мазурика

Мало у нас таких мистців кисти, щоб про них так прихильно писала чужомовна преса, як це про нашого модерніста образотворчого мистецтва О. Мазурика, який виявив себе досить голосно в західньому світі (Париж-Франція). Тому то Окружна Управа СУА — Чікаґо при співпраці своїх Відділів запросила цього мистця кисти до влаштування самостійної виставки його картин, що відбулася від 2-4 грудня 1977 р.

Ще скоро до відкриття виставки в ґалерії УСК „Леви" приміщення наповнилося добірною публікою — любителями мистецтва, між якою можна було завважити наших місцевих мистців, а передовсім молодь, зацікавлену модерним мистецтвом, започаткованим повоєнним культурно-мистецьким поколінням, до якого належить і мистець О. Мазурик.

Виставку відкрила голова Окружної Управи Марія Юзефович, яка привітала всіх присутніх, а передовсім самого мистця, ілюструючи короткими ядерними мазками його постать і мистецьку творчість. Після неї забрав слово сам мистець. У своєму слові розказав він про своє дитинство, студії та подорожі по Україні, де брав участь в наукових експедиціях, розшукуючи старовинні культурно-релігійні пам'ятки. Він, син Лемківщини, присвятив свою творчість минулому своєї вужчої батьківщини — Лемківщині, студіюючи її церкви, ікони і т.п., що і стало темою його мистецької творчости. Він також подав характеристику своєї творчости та пояснення до виставлення картин, що й дало можливість присутнім зрозуміти ідею та зміст кожної з них. Щира та безпосередня розповідь мистця полонила всіх, за що приявні подякували мистцеві рясними оплесками.

Успіх цієї виставки був колосальний, про що свідчить факт великого числа відвідувачів та що вже першого вечора — відкриття майже під кожною картиною виднів значок „продане". — Відрадним явищем було те, що виставка зацікавила нашу молодь із шкіл українознавства, яка під проводом своїх учителів відвідала її та з захопленням придивлялася модерним картинам із релігійною тематикою, зрозумілою для кожного, хто відчуває справжнє мистецтво, його кольорит, яке дало молодому поколінню культурні надбання Лемківщини. Тут належить підкреслити, що маестро О. Мазурик з радістю привітав нашу молодь і особисто дав свої вичерпуючі пояснення до картин та модерного мистецтва. Варто було все це оглянути й пережити хвилини мистецької насолоди, а організаторкам — союзянкам подякувати за це все. Це ж була вперше виставка цього мистця не тільки у Чікаґо, але й в ЗСА.

Мистцеві О. Мазурикові, за це що приніс до нашого міста щось нового і прекрасного, яке назавжди залишиться в нашій пам'яті, належиться щира подяка та щирі побажання якнайкращих успіхів у дальшій творчій праці для добра і слави нашого мистецтва й культури, що її ворог на рідних землях безпощадно нищить.

Р.Т.

Гостинний виступ Струнної Оркестри з Канади в Ню Йорку

Ті, які слідкують за кожним живим, творчим проявом у нашому музичному житті, радіють вісткою про гостинний виступ Струнної Оркестри Музичного Інституту ім. Миколи Лисенка з Торонта (Канада), що відбудеться в суботу, 25-го лютого 1978, у Вашінгтон Ірвінг Гай Скул, 49 Ірвінг Плейс, Ню Йорк Сити.

Диригентом цієї оркестри є проф. Іван Ковалів, скрипаль, музикознавець, поет і музичний та літературний критик. Творча постать І. Коваліва вирізняється глибоким універсальним знанням в музичній і літературній ділянках, його мистецько-педагогічній праці для нашої молоді і безкомпромісовою боротьбою за високий рівень наших музичних імпрез. Йому вдалося створити струнну оркестру, яка складається з вихованців переважно Українського Музичного Інституту ім. Лисенка в Торонті, і перенести свій мистецький ентузіязм на нашу молодь. Струнна Оркестра Музичного Інституту ім. Лисенка є найкращою музичною одиницею у нашій діяспорі.

Тому виховники молодечих організацій повинні масово стягнути нашу молодь на цей рідкісний концерт, щоб молодь до молоді заговорила мовою музики.

У цьому концерті почуємо, крім творів Баха, Вон-Вілліямса, Ґріґа і Кореллі, композицію Василя Витвицького, нашого знаного композитора. Солістом цього цікавого вечора буде Орест Ковалів, знаменитий молодий скрипаль, який закінчив високі музичні студії в Джуліярд Скул.

Дарія Гординська-Каранович

ВІДЗНАЧЕННЯ 60-ЛІТТЯ УНО

У суботу, 29-го жовтня м. р., о 7 год. вечора в авдиторії катедральної громади св. Володимира в Торонті відбулося відзначення 60-річчя Української Національної Революції та Відродження Українських Збройних Сил, яке влаштували Об'єднання Товариств Сприяння УНРаді в Канаді та Союз бувших Українських Вояків.

У гарно прибраній залі зійшлося понад 100 людей. Програму розпочав квартет молодих дівчат „Любисток" відспіванням канадського гимну. Академію відкрив Арсен Степанюк, член Представництва ВО УНРади в Канаді, в заступстві М. Липовецького, голови Представництва ВО УНРади в Канаді та голови Ювілейного комітету, який з приводу нещасливого випадку не міг прибути на це свято. Арсен Степанюк привітавши всіх присутніх від імені Представництва ВО УНРади, пояснив важливість відзначення наших історичних дат і передав ведення програми д-р Ганні Янішевській, голові Об'єднання Товариств Сприяння УНРаді в Канаді та заступниці голові Ювілейного комітету. Г. Янішевська привітала від імені Ювілейного комітету церковних достойників, представників організацій, ветеранів, молодь та гостей. Першу доповідь мав майор Віктор Роєнко, член УНРади та голова Фундації Симона Петлюри, який розповів у цікавій і легкій формі про початки творення Української Народної Республіки, яке завершилося Актом Соборности 22-го січня 1919 р.

Після доповіді була музична точка, що її виконав Квартет „Любисток" під музичним керівництвом п-і Олени Глібович, при фортепіяні Христина Ігнатович. Співачки: Тереса Вольницька, Зеня Кобдай, Маруся Копистинська і Ганя Лепка — молоді дівчатка у гарних гуцульських строях — відспівали мелодійно чотири патріотичні пісні.

Другу доповідь мав ген. В. Філіпович, керівник ресорту військових справ, який подав точні дати й цікаві інформації про відродження українських збройних сил та дальші збройні змагання українського народу за свою незалежність на протязі останніх 60 років. Генерал В. Филанович закликав присутніх постанням з місць та хвилиною мовчанки віддати пошану тим, що життя своє віддали в боротьбі за волю України.

Після цієї доповіді ведення програми передано Союзові бувших Українських Вояків. Комендант 5-ої Станиці СБВУ, ппор. Іван Радкевич викликав тих, що внесли прохання на уділення пропам'ятного Хреста 60-ліття відродження українських збройних сил. Нагороджував хрестами ген. В. Филонович за допомогою сот. Бориса Оранського, коменданта Генеральної Управи СБВУ та майора Д. Сачківського. Хрестом 60-ліття, як вияв пошани, були нагороджені преосвященний Владика Миколай та протопр. о. Д. Фотій, капелян 5-ої Станиці Союзу бувших Українських Вояків.

Пропам'ятний Хрест 60-ліття є хрест дідичний, тому крім учасників визвольних змагань цим хрестом за тих, що відійшли у вічність, нагороджено їх дружин або інших членів родини. Хрестів не уділено багато, бо не всі мали змогу до цього дня Відзначення 60-ліття подати відповідні внесення. Прийняття внесень на цей пропам'ятний дідичний хрест ще не закінчене і бажаючі мають звернутися, як було оголошено в пресі, до Головної Ради Хреста або до управ комбатантських організацій.

На закінчення Академії д-р Г. Янішевська подякувала всім учасникам програми: доповідачам, квартету „Любисток" та закликала присутніх до відспівання державного гимну „Ще не вмерла Україна".

Після Академії було чайне прийняття, під час якого була переведена збірка на потреби Державного Центру УНР. Чайне прийняття влаштували членки СУК, відділ св. кн. Ольги під проводом п-і Ніни Козій, за що їм складаємо сердечну подяку. Дякуємо рівно ж катедральній ґромаді св. Володимира за випозичення залі та радіостанціям „Пісня України" і „Прометей" за їх безкорисні многократні оголошення на їх програмі, як рівно ж усім тим, що причинилися до успіху цієї імпрези. Чистий дохід з Академії (100 дол.) передано на пресовий фонд „Мети".

Ювілейний Комітет

Пассейк вшанував сл. п. проф. С. Ленкавського й ред. Г. Драбата

Для відзначення пам'яті двох визначних провідників українського націоналізму сл. п. проф. Степана Ленкавського й ред. Григорія Драбата в сороковий день їхньої смерти в неділю 11-го грудня 1977 р. заходами Організації Визвольного Фронту в Пассейку відбулась тризна-поминки в залі Української Централі в Пассейку, Н. Дж.,в якій взяло участь понад 50 осіб, головно представників місцевих організацій, між якими були Ярослав Петрик, інж. Федун, п. Гурин і інші.

Поминальні сходини відкрив голова ООЧСУ в Пассейку д-р М. Бих, передаючи слово голо СУМА Т. Олещукові, який у досить широкій і приступній формі змалював велич двох визначних лідерів українського націоналізму, їхній бурхливий життєвий шлях та їхні великі заслуги для загальної української визвольної справи, підкреслюючи при кінці слова також і велику втрату в особі сл. п. Ярослави Бандери, дружини вбитого Провідника ОУН сл. п. Степана Бандери. Після закриття цих жалібних сходин головою ООЧСУ, д-ром М. Бихом і відспіванням гимну, господарі імпрези попросили присутніх до перекуски.

Р. М-вич

ПРОТОКОЛ

НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в днях 23-го до 27-го травня 1977 року на Союзівці в Кергонксон, Н. Й.

(16)

11. ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ТА ЇХ СХВАЛЕННЯ

Продовження

Середа, 25-го травня 1977
5-та (рання) сесія

Проводить нарадами заступниця головного предсідника Марія Душник.

Головний контролер д-р Богдан Гнатюк: Я хотів би дещо сказати відносно „Союзівки", бо тут були деякі питання в цій справі. Пане Дорошенко! Ви запитували відносно працівників на оселі. Це в більшості сезонові працівники, це є наша молодь, яка користає з „Союзівки", а лише 6 працівників є постійних. Коли йдеться про кіоск, про що запитував д-р Футей, то в ньому також працюють непрофесійні робітники, переважно наша молодь. Очевидно, д-р Футей пропонує і дехто з нас звертав на це увагу, щоби цю справу поправити. Це дуже тяжко, як ви не маєте професійних робітників. Це правда, що люди мусять довже чекати, бо ці студентки, чи студенти, які працюють в кіоску, вони в першу чергу обслуговують своїх товаришів і товаришок. Це не є правильно і я думаю, що дехто з вас теж зверне їм на це увагу і ці речі можна буде поправити.

Я хотів би порушити другу справу, яка є дуже важливою. А це є справа розбудови „Союзівки". Коли йдеться про цей мотель, про який говорив пан Одежинський, про ставлення нового мотелю, то про це сьогодні рішати не будемо, бо ще не маємо проєктів. Але я хотів би лише звернути вашу увагу на одну річ. Коли ви подивитися на звіт оселі-„Союзівки" і проаналізуєте його по місяцях, то побачите, що наша оселя є оселею сезоновою. Коли порівняєте приходи і розходи по місяцях, то ви побачите, що видатків було на 25 тисяч долярів, а приходів на 14 тисяч долярів, лютий має 13 тисяч дол. видатків, а приходів має 9 тисяч дол. Березень дещо кращий був. І так по черзі, аж щойно липень, серпень і вересень — це дійсно місяці, які себе балянсують. Так що це треба мати на увазі, бо щоб ми тут не будували, ми мусимо подумати, щоб цей мотель, чи якийсь інший готель, який будемо будувати, себе виплачував і був постійно в цілому році в русі. Очевидно, може бути таке, що ці гості будуть мешкати в мотелі, а тут в цих будинках і так не буде більше як тепер. Бо коли також подивитися за рухом гостей, то є пересічно 5 тисяч гостей, які реєструються в нас в суботу і неділю, а деякі на довше — на тиждень, два, чи на місяць. Тому це також треба мати на увазі. Я думаю, що „Союзівка", як така, є подумана, як доходове підприємство, і тому перед тим, як рішати, чи будувати новий мотель, треба добре над цим подумати, і мати це на увазі, щоби в майбутньому нам не закидали, що ми до „Союзівки" докладаємо. Ми тепер бачимо, що цього року був недобір на 7 тисяч дол., бо в зв'язку з перебудовою була позичка в Союзі на 5 тисяч долярів, а 2 тисячі долярів було недобору. В минулому році на перебудову було видано понад 40 тисяч долярів. Але, незалежно від того, чи ми будемо щось будувати, чи ні, ми мусимо сісти і спокійно та розумно подумати про харчівню і про кращу обслугу, бо теперішні приміщення є замалі, не мають охолодження, тощо. Коли йдеться про фахових людей, і я це підчеркую, та здається, що пан Квас робить в цьому напрямі всі заходи, то нам є конечно потрібно мати такого помічника, який частинно відтяжив би пана Кваса в провадженні адміністрації і тих всіх обов'язках, які він має, головно в сезоні. Я думаю, що в цьому є також певні труднощі, але над цим ми мусимо думати.

Я панові Іванчукові хотів би відповісти про інвентар. Такий інвентар є виготовлений. Я до звіту цього не давав, тому що його безпосередньо треба включити до бюджету разом з харчами, барою, кіоском і т.п., бо він віддзеркалює приходи і розходи. Але інвентар — всі ці меблі, машини, тощо є охоплені і списані і вони будуть включені до звіту на Конвенцію.

Головний контролер мґр Іван Винник: В дискусії пан Кальба говорив, що ми повторяємося з цифрами. Я думаю, що ми не можемо міняти цифер, як ми кажемо, що ми маємо понад 41 мільйон долярів, бо так мусить казати предсідник, касир і член Контрольної Комісії. Це є одне, де ми, що так скажу, не можемо нічого міняти.. Але ці цифри я насвітлюю з іншого боку. Я їх подавав в своєму звіті і звернув увагу на бюджет, — як ми його плянували і як ми його виконали. Відносно відсотків і справи Корпорації Дому, то я стверджую, що відсотки є заплачені по кінець 1973 року за позичку від УНСоюзу. За 1972 рік ці відсотки є зараховані, як збільшення майна. В 1971 році вони є зараховані, як видатки, а до 1972 року вони були подавані, як вартість цілого будинку. Якщо ми говорили про 13 і пів мільйона долярів, чи більше, то значить, що там є включені відсотки по кінець 1972 року. А за 1973 рік відсотки є подані, як видатки, так що вони не впливають на збільшення нашого маєтку. Є залеглі відсотки за 1974, 75 і 76 роки. Тут ми маємо непорозуміння, чи недоговорення, бо ми не є згідні з тим, що каже предсідник. Ми стали на становищі, що ці відсотки повинні бути в якійсь формі замарковані в звіті, як в головного предсідника, так і в касирки. Якщо хтось є за тим, що ми собі мусимо числити 10 відсотків від позички і щоби ми включили той рент та між собою узгіднили і знали: що ми, скажім, за приміщення, за наші два поверхи беремо 100 тисяч долярів на рік, що числимо відсотки (я є за тим, щоби ми собі рахували 8 відсотків, так як даємо за борговi зобов'язання), то тоді ми мали б повний образ і не було би між нами непорозумінь. Я не хочу сказати, що є непорозуміння. Ми мали б тоді ясніший образ, бо ми все якось звітуємо інакше. Я думаю, що це не пошкодить, як би предсідник, чи касир, додатково подали, що в книгах (тому, що ми ведемо книги на касовій базі) крім цих касових приходів і розходів, які ми маємо, ми повинні подавати то, що нам належиться, а ми не дістали готівки. Отже — повніший образ був би тоді, якщо б ми сказали, що і кому ми винні, що і від кого нам належиться. Я думаю що пані Уляна це робить в річних звітах на Конвенцію, що крім білянсу, вона ще подає, яку ми повинні мати втрату, скільки ми виплатили дивіденд і т.д. Одним словом — ми в Контрольній Комісії є тої думки, що це повинно бути узгіднене і узгляднене в звіті. Крім того звіту, який ми подаємо на річні наради, повинно бути додаткове пояснення, що ми ще маємо залеглі відсотки такі і такі.

Друга справа — це контракт, чи договір між Корпорацією Дому, а УНСоюзом. Я не бачу причини, чому цього не зроблено, чому ця резолюція не є виконана. Так як я можу бути згідний, що резолюція в справі прийняття організаторів (давали оголошення, шукали і не було охочих) не була виконана не тому, що Екзекутива не хотіла, але не могла її виконати і це можна оправдати, так я не бачу причини, чому не підписано договору між Корпорацією Дому, а УНСоюзом. Тому ми поновно цю справу ставимо сьогодні під вашу увагу, тим більше, що можуть часи змінитися, може Екзекутива змінитися, а з нею і Рада Директорів Корпорації Дому. Ще раз кажу, що не бачу жодної причини, чому це не може бути зроблене.

Відносно стаків, ми тут все підчеркуємо і старі урядовці, як пан Слободян, говорили і я тут ще раз хочу підчеркнути, щоби ми в майбутньому статків не куповали. Інвестиція в статках є дуже ризиковна річ і, на мою думку, Союз в жодному випадку не повинен йти на таке ризико, а робити інвестиції лише в бондах. Я це говорю не тому, що в минулому було зле потягнення, а тому, щоби в майбутньому таке не повторилося. Ми стоїмо перед тим, що 200, чи 400 тисяч долярів мусимо відписати. Така є опінія наша, така є опінія предсідника і касира, що ми з тої інвестиції в стаках понесемо втрати. Дякую.

Головний контролер д-р Іван Скальчук: Пані і панове! Тут було питання відносно фестивалю, який відбувся минулого року в Шамокіні. Це була перша імпреза УНС і на цьому не повинно було закінчитися, бо Екзекутива мала пляни влаштовувати такі імпрези і в інших місцевостях. І, між іншим, дискутувалося довго про подібний фестиваль в Емблері, недалеко Філядельфії, і навіть зобов'язано було Громадський Комітет у Філядельфії замовити амфітеатер при Університеті в Емблер. Через те, що Філядельфія була переладована всякими імпрезами, ця ідея перепала, але виникла інша ідея — робити такі імпрези в Ню Йорку, чи в інших місцевостях східнього побережжя. Безумовно, що ідея робити фестиваль в Шамокіні була добра, бо Шамокин є колискою українського поселення в цій країні. Також треба ствердити, що в Шамокіні було дуже добре кіно, яке надавалося на цей фестиваль і Громадський Комітет погодився на те, щоби до Шамокину вїхали фільмові продуценти. Вони там сфільмували цілий фестиваль, околицю коло Шамокину, а потім той фільмовий колектив був літом на „Союзівці". Цей колектив виготовив документальний фільм під назвою „Українці в Америці". Це був одногодинний документальний фільм про українців і він був висвітлюваний два рази у Філядельфії. Два рази був висвітлюваний по пів години, а потім був повторений ще раз, як одногодинний фільм. Крім того цей фільм був теж висвітлюваний в Чікаго. В цьому фільмі відповідне місце мав також наш Союз. Помилкою цього фестивалю було те, що він був запляннований на два дні. Мені здається, що помилкою цього фестивалю було те, що він в цьому часі був запляннований на два дні, а повинен би був відбутися в одному дні так, як він відбувався. Коли йде про фінансову сторінку, то так як Контрольна Комісія мала змогу переглянути кінцеве фінансове замкнення, приходів було 7,178 долярів, розходів було 12,606.58 долярів, отже дефіциту було 5,428.58 долярів.

Коли йде про ствердження, що Екзекутивний Комітет працює так, що в довгому протязі часу не потребує відбувати засідань, бо члени Екзекутиви мають змогу між собою порозуміватися, то все ж таки, на такому періоді часу, як 106 днів, я вважаю, що знайдуться такі справи, які повинні бути оформлені в протоколі. І мене ніхто не може переконати, що це є правильно, що на такому періоді не має жодного документу. УНСоюз є поважною установою і щоби якісь рішення були прийняті лише усним порядком, а не запротоколовані і залишені в документації, як справи, що були полагоджені.

Дальше — коли йде про контролю. Ствердження, прикро, що нема пана предсідника, але прикро є, що у вчорашньому своєму слові, пан пердсідник ствердив, що між Корпорацією Дому, а УНСоюзом договору не потрібно. Це, так би сказати, доказує, якою є наша система. Як прийшло до того, що таке узгіднення є потрібне? В 1975 році Головний Уряд покликав спеціяльну комісію в особах пана доктора Флиса, мґра Винника і професора Шмаґали. Ця комісія працювала і на останніх річних нарадах в травні 1976 року предложила свій проєкт в формі резолюцій. І в цих резолюціях було виразно сказано, що треба, за порадою правників, того домогтися. Узгляднюючи всі обставини, приміщення УНСоюзу в українському домі, тощо — і маючи все це на увазі, треба все таки заключити договір, який нормував би відношення одної корпорації до другої, нормував би сплачування відсотків, а відтак і фондів. Ці резолюції були оформлені і були приняті. І коли пан предсідник мав проти цього якісь аргументи, то повинен був минулого року їх поставити. Сьогодні ми чуємо, що договір є непотрібний. То що тоді ці праці комісій, пощо тоді ухвали і пощо ми приїздимо? Щоби такі ствердження почути? Я не знаю, але мені здається, що це є з грунту мильна постанова і це впроваджує нас, так би сказати, в ту систему, що ми цілий час тут приїздимо, радимо, ухвалюємо, а пізніше нас ставиться в те положення, що, мовляв, не виконано, але причин, чому не виконано не кажеться. Чи це були причини такі дійсно до непоборення, бо я погоджуюся з тим, що є проблема, коли йде про обласних організаторів, може замало старались, може замало платимо, може це і те, то може бути непотрібне, але таки і не могли знайти кандидатів. Добре, ми це поправимо. Але твердити, що договору непотрібно, тоді коли всі дворічні заходи були на те, щоби щонебудь тут зробити, мені незрозуміло і ясно, що до таких справ Головний Уряд повинен винести свою ухвалу із всіма консеквенціями. Дякую.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Я хочу додати до того, що доктор Скальчук сказав. Договір між УНСоюзом та Корпорацією Української Будівлі є побажаний і ми його дораджуємо, але він не є конечним. Корпорація є триступневою установою, в якій ми є власниками, ми назначуємо директорів, а ці директори вибирають екзекутиву Корпорації. Тому, коли в протоколах УНСоюзу, протоколах Корпорації записано постанови про позички та про відсотки, то вони вже зобов'язують, так як договір. Отже тому ми і вважаємо, що окремий договір про це не є конечним, але ми дораджуємо такий договір скласти.

Голова Головної Контрольної Комісії мґр Іван Геврик: На підставі проведеної перевірки діловодства та праці УНСоюзу я ставлю в імені Головної Контрольної Комісії пропозицію на прийняття до відома звітів членів Головного Уряду, головного редактора та адміністратора „Союзівки". За Головну Контрольну Комісію підписали звіти з перевірки і цю пропозицію: голова — Іван Геврик, заступник голови — Іван Винник, члени — Богдан Гнатюк, о. Іван Ващук та Іван Скальчук.

Головний радний д-р Богдан Футей: Справа формальна. Я думаю, що ми хочемо закінчити дискусію, але дуже богато з нас не дістали змоги висловитися. Я, наприклад, поставив ряд питань, чи завваг до деяких справ, а я на них не дістав жодної відповіді. Тому я ще раз хочу мати змогу висловитися.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Я думаю, що становище д-ра Футея є цілком реальне і, якщо хтось не дістав відповіді, то повинен тепер встати і подати свої завваги.

Головний радний Володимир Запаранюк: Справа формальна. Прошу запитатися головних радних, хто з них ще хоче мати слово.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Хто хоче ще ставити питання, чи забирати голос в дискусії? Добре, продовжуємо.

Головний радний д-р Богдан Футей: Дякую, пані предсідничце. Я не дістав жодної відповіді щодо організування членів нашими репрезентанвами, які їдуть до Давфину. Я хотів би мати відповідь на це питання. Крім того я хочу сказати таке. Я тут сидів і слухав відповідей на наші питання і мені тяжко було повірити, що ми дорослі люди приїзджаємо тут, тратимо час і, очевидно, це все є зв'язане з фінансовими витратами і т.п., а ми деякі справи так собі дуже легковажимо. Бо, наприклад, я дістав таку відповідь на мій запит щодо „Трибуни УНС". ...„Я був зайнятий в канцелярії, працював і не мав часу". Ця відповідь не є задовільною, бо ми бачимо, що наш головний організатор аж так дуже в терен не їздив. Значить — він поза Головною Канцелярією не брав жодної участи в діяльности.

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Дискусія повинна провадитись в тому напрямі, щоб отримати відповіді на поставлені питання, які не були відповідженими. Ми зараз входимо в погану дискусію. Промовець каже, що він не любить відповіді, яку отримав. Якщо ми ввійдемо в таку дискусію і будемо казати, що ми не отримали задовільної відповіді, то ми можемо тут сидіти цілий день, або й довше і до нічого не договоритися.

Головний радний д-р Богдан Футей: Я хочу зробити пропозицію в цей самий час...

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Іншими словами, Ви не дістали відповіді.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Він відповідь дістав, він хоче ще раз ставити питання.

Головний радний д-р Богдан Футей: Я не дістав жодної відповіді. Ця відповідь мене не задоволняє. Я не дістав відповіді від головного організатора, чому не була видана „Трибуна УНС". Мене відповідь пана предсідника не задовольняє, бо він сказав, що вони не виконали, бо вони вважали, що це не є конечним. Прошу панства! Так неможна справи стовити. Бо якщо ми маємо резолюцію і ми маємо мандат Головного Уряду і той мандат не є виконаний, а ми не маємо змоги про це висловитися, то я думаю, що тут щось не є в порядку. Якщо ці відповіді не були такими, як ми сподівалися, то ми пізніше мусимо сказати, що було. Не можна так тільки це залишити в повітрю і щоби воно там висіло. Якщо є мандат, то мандат мусить бути виконаний. Якщо комусь цей мандат не подобається, то є інша справа, але його конечно треба виконати. А що ми робимо далі? Якщо мандат не є виконаний, що ж тоді робиться? Так тільки лишити в повітрю. Властиво не було відповіді від предсідника в справі Давфину і не було задовільної відповіді від предсідника в справі договору між Корпорацією Дому а Союзом. Дякую.

Голова Контрольної Комісії мґр Іван Геврик: Справа формальна. Я думаю, що пан Шмаґала тепер має рацію. Ви є в парляменті і посли ставлять питання. Парлямент і уряд відповідають. Ці посли, які ставили питання не є вдоволені, але вони відповіді дістали. Чи вони є вдоволені, чи ні, то є друга справа. І я вважаю, що таким парляментом для нас є наші річні наради...

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Ви ще можете питати тільки тоді, якщо Ви не дістали відповіді. Але є ще друга розв'язка: Ви можете взяти участь в нарадах відповідної комісії і там порушити цю справу та навіть запропонувати відповідну резолюцію.

Головний радний д-р Богдан Футей: Я це розумію, але ми зараз стоїмо перед голосуванням над внеском Контрольної Комісії, щоби прийняти звіти членів Головного Уряду, головного редактора і директора „Союзівки". І ми повинні мати дискусію над цим внеском, чи ці звіти, ми принимаємо, чи ні.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Ви маєте в цьому повну рацію. І після кожного внеску є час на дискусію, за виїмком випадку, коли переголосують внесок замкнути дискусію.

Головний контролер мґр Іван Винник: Якщо йде про договір між Корпорацією Дому а УНСоюзом, то ми маємо приготовану для Вас резолюцію. Якщо вона на другий рік не буде виконана, то тоді будем дискутувати над тим, що дальше робити. Але про це ми будемо дискутували, як будемо принимати резолюції. В кожному разі така є опінія Контрольної Комісії, щоби таку резолюцію поновити.

Головний радний Євген Репета: Пані предсіднице, пані і панове! До мене було поставлене питання, принаймні я так думаю, що це до мене відноситься. Заки я перейду до відповіді, я хотів би зробити такі завваги. Перше: Коли говоримо про ті морґеджеві, які були дані в Бронксі і про стаки, які були закуплені, то чомусь пан предсідник говорив, що я був тим, що намовляв до таких трансакцій. Я хочу тут для рекорду заявити, що я тоді не був членом Головного Уряду, отже я не міг цього робити і нікого не намовляв. А друга справа, коли я висловив сумніви щодо інвестиційних кваліфікацій деяких головних урядовців, я з цього місця хочу недвозначно підкреслити, що я абсолютно не мав на увазі нашої касирки, якої кваліфікації я високо ціню, а крім цього вона в цей час членом Головного Уряду не була.

Головний радний пан Адежинський поставив питання в такий спосіб, начебто бувші організатори занимаються демагогією (дослівно він так висловився) і саботують та бойкотують і він хоче мати на це відповідь. Виходить, що я був тим, що нічого не робив, саботував, чи бойкотував. Навпаки. Як і в минулому, так і тепер я все дуже серіозно справи брав і закликав інших брати всі справи серіозно. І тому я вважаю за відповідне на таку провокацію не відповідати. Дякую.

Головний радний Василь Дідюк: Пані предсіднице, пані і панове. До мене було питання від пана Запаранюка про те, чи я, як член Канадського Представництва, знаю щонебудь про це, що в Канаді з'явилися, чи є Канцелярія. Я вже раз йому відповідав, тобто не відповідав прямо, а казав, що то так є, що я не знаю про це нічого. Я ще раз хочу підтвердити, що я про це довідався щойно тут з тих скупих відповідей, які були дуже, так би сказати, різнородні. В одному випадку була відповідь, що така Канцелярія є, в другому випадку було сказано, що за канадські справи відповідає сенатор Юзик, а в третьому випадку було сказано, що за канадські справи відповідає Канадське Представництво. Хто тепер відповідає, повірте мені, бігме, не знаю. Я боюся, що ця, так би сказати, добра ініціятива є неправильно поставлена. Така Канцелярія вже була раніше і тому, що вона була неправильно поставлена, вона була зліквідована. І я боюся, що і в теперішній ситуації це справі богато не поможе, а ще більше уведе, як здається пан Андрій Джула каже, баламуту і ми тоді будемо стояти перед ще більшою проблемою. Бо то правда є, що книжки треба мати, що всі рекорди треба зберігати і за них відповідати перед урядом. Але треба знати, як за них відповідати. Бо якщо цього не міг робити адвокат, який знає добре мову і знає закони, то я сумніваюся, що таке поладнання справи богато поможе. Я би дуже просив Головний Уряд, якщо ще не пізно, щоби цю справу розглянути і, так би сказати, щось з нею зробити. Це буде коштувати Союз 12 тисяч долярів, чи більше, річно, я думаю... Якщо ми говорили про Канадську Канцелярію, то ми думали цілком про інші справи і тому я вповні піддержую те, що сказала пані Мороз. Ця справа не є так розв'язана, як то Канадське Представництво думало, що було би для Канади найкраще.

Я не хотів би, щоби то виходило на дискусію, але я не можу оминути цього „чудового" жарту пана Івана Одежинського. Я би не хотів повторити цього, що сказав пан Репета. Я хотів тільки сказати, що це був дуже-дуже нечемний виступ, бо ми знаємо, що пан Одежинський був організатором все, але, як принаймні мені відомо, то десять років на першому місці він не був. І якщо він тепер організує членів, то не задармо. Але ми також знаємо, які він все мав проблеми. Він був на упривілейованому становищі, дуже часто. І тому я, скажімо, колись орав, а тепер не орю, а сію. І хто мене може до того змусити, чи мені сказати, що я маю дальше орати. Пан Одежинський колись ловив рибу, а нині не ловить, то я йому маю пригадувати, що він бойкотує рибу. Чому? Иди і лови. Я маю в другій організації свою працю, і якщо мені вистарчає грошей у моїй праці, я не мушу йти на другу. Як комусь не вистарчає, то нехай іде на десять праць, але нехай провокаційно і дійсно демагогічно на такому почесному зборі, як Головний Уряд, та так некультурно не виступає. Дякую.

Головний радний Андрій Джула: Пані Предсіднице, пані і панове! Я не дістав жодної відповіді від пана предсідника в справі Братського Конґресу Стейту Пенсельванії, який відбувається в листопаді. Як ця Конвенція відбувається на сході Пенсильванії, тоді нема на ній представників зі західньої частини стейту, а коли відбувається в Піттсбуґру тоді немає на ньому представників із сходу. Я не думаю, що стейт Пенсильвенія повинен бути поділений, хоч би тому, що „Народна Поміч" має головну канцелярію в Піттсбургу, „Робітничий Союз" у Скрентоні, а „Провидіння" у Філядельфії. Ми є найбільшою українською братською установою, а чомусь занимаємо заднє місце в стейті, коли мова про Братський Конґрес Пенсильванії.

Почесний член Головного Уряду Іван Іванчук: Пані Предсіднице! Я хочу лише сказати кілька слів. На вчора вечір були заповіджені сходини, на яких ми хотіли дискутувати справи молоді. Ці сходини не відбулися, бо не було досить людей. Одні приходили, другі відходили і спацерували. І тому я ще раз ставлю питання. Чи Ви хотіли би сьогодні о годині 8-ій вечора зійтися? Хто хоче, прошу піднести руку.

Головний радний інж. Анатолій Дорошенко: Пане Іванчук, прошу цю справу залишити для Комісії Молоді, хай вона цими справами займається.

Почесний член Головного Уряду Іван Іванчук: Добре, я залишаю це Комісії Молоді. Але я хочу піднести другу справу, бо, як бачу, як бувший контролер, що ідея пана Слободяна ще не цілком перевелася. Ніхто з вас цієї справи не завважив. В звіті Контрольної Комісії є зараховані прихід і розхід, але інвентаря та всіх інших речей з інвентаря в звіті нема. Якщо ми хочемо розбудувати „Союзівку", то так не робиться. Я хотів би знати, чому ви цього не подали в звіті? А дальше я хочу знати, яка є вартість цього інвентарія, на скільки його обнижено і т.д.? Отже, звіт не є повний на 100 відсотків. Я ще не переглянув звіту пані касирки, то не можу сказати, чи в її звіті також нема цього подано. Дякую.

Почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась: Пані і панове. Я цього не сподівався, що мусітиму забирати слово у відповідях. Але я знав наперед, що так буде. Бо наше начальство робить так: ми маємо дискусію, а потому вони встають і один по одному нас бють. Одного по голові, другого по голові, а самі виходять чисто. Але до відповідей. Контрольна Комісія, якщо вона такою є, чи пан д-р Скальчук, подал, що є дев'ять резолюцій, які не були виконані. А я спитав: які ви маєте санкції на це? Ніхто мені на це не дав жодної відповіді. Я питав і чи та відповідь, яку я повинен дістати мене задовольнить, чи ні, то не є важне, але якусь відповідь я повинен дістати. Я питав, чому не продали бондів, чи Корпорація Дому має свої книги і т.д. Я вже тепер від д-ра Флиса почув, що то є фікція. Вони мають Дирекцію, мають урядовців в Дирекції, але мають так робити, як Головний Уряд скаже. То нащо тоді тої Корпорації?

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Ви відкличте слово „фікція", бо це не є фікція, то є...

Почесний член Головонго Уряду інж. Степан Куропась: Я не маю чого відкликати, бо я корпорацію розумію так, що корпорація має свою дирекцію, має книги і т.д. Я є президентом корпорації в Чікаґо і я є президентом цієї корпорації. І я знаю, що ми маємо книги, ми за них відповідаємо, платимо податки, маємо свій уряд, але як ви зазначуєте, то це є комісія. Як вам слово „фікція" не подобається, то спитайтеся д-ра Падоха, який є головою НТШ, і він знайде якесь інше, гарніше слово на це. А я не є знавець української мови але ви знаєте, що то слово означає. Тепер я питав, чому Екзекутива, яка мала три, чи чотири засідання протягом року, яка розпинається за сеньйорів, тої справи не ставила на порядок нарад? І я питав, чому? Чи ви не мали часу? А як не мали, то все ж таки якусь відповідь треба було дати, таку, або сяку. Але найважніше, я не голосую, а ви всі голосуєте над тим, чи прийняти звіти до відома. Якщо тих 9, а може не 9, а сім резолюцій не були виконані і я не дістав відповіді, чому вони не були виконані, то як ви можете всі звіти принимати до відома. Дякую.

Головний касир мґр Уляна Дячук: Я хочу дати тільки коротку відповідь панові інженерові Куропасеві відносно бондів. Пан Куропась каже, чому ми не продали бондів. Я не знаю, коли Ви сподівалися, що ми повинні ці бонди продати. Вони нам тільки три роки не приносили відсотків, а це тоді, коли „Морріс і Ессекс Компані", яка є частиною „Ню Йорк Сентрал Ко" пішла на банкрупство. Все ж таки ми вважаємо, що проблеми цієї компанії будуть полагоджені і як бонди дозріють то ми ці гроші дістанемо назад, а може навіть в міжчасі діставатимемо більші відсотки. Пан Слободян, який ці бонди купив, минулого року дав вияснення, що це є морґедж на будинку „Ірі Рейлрод" в Гобокен. Цей будинок стоїть досі і є в доброму стані. Я думаю, що за кілька років, як ця велика проблема — банкрупство цієї компанії буде розглянене, то справа ця на багато краще буде виглядати. Як би ми ці бонди тепер продали, то ми би на них богато втратили. Тому ми не бачимо причини, чому ми маємо це робити.

Головний контролер д-р Іван Скальчук: Пан інженер Куропась слушно запитував про санкції, чи про те, що Контрольна Комісія може порадити, які санкції застосувати до тих осіб, які не виконують резолюцій Головного Уряду. І так само я хочу звернутися до пана інженера Куропася, як нашого сеньйора, довголітнього урядовця УНСоюзу, контролера і заступника головного предсідника, за порадою, що в таких ситуаціях робити, коли резолюції не були виконані, чи інші справи так, чи інакше не

були виконані, коли на запити не одержано відповідей? Які можна застосувати санкції? Бо наш статут про це нічого не говорить. Головний Уряд є найвищим тілом, до Головного Уряду належить вся виконна влада і Головний Уряд про це рішає. Якщо Головний Уряд вважатиме, що внесок на прийняття звітів є впорядку, то він ці звіти принимає, або по дискусії може ці звіти відкинути. Може звіти прийняти з заввагою, що відповіді на запити дискутантів не були задовільні і т.д. Я вважаю, що є три можливості, які сьогодні перед нами існують і прошу дуже, до Головного Уряду ця влада належить. Дякую.

Головний секретар Володимир Сохан: Тому, що почесний член Головного Уряду пан інженер Куропась питав про те, чи твердив, що на засіданнях Екзекутиви не було мови про Дім Сеньйорів я хочу йому відповісти, а радше зачитати виімок з протоколу з засідання Головного Екзекутивного Комітету з 4-го квітня ц.р., де сказано: ...Дім Сеньйорів викликав велике зацікавлення серед старшого членства Союзу, тому і робимо дальші старання, щоб цей наш плян здійснити. Ми робимо дальші старання через стейтового сенатора Мейсона, приятеля управителя „Союзівки" Володимира Кваса, як також через конгресмена Сен Джермена, який є українського походження, та отця монсіньйора Джіно Беррані у Вашингтоні, щоби дістати потрібний для побудови такого дому приділ з федеральних фондів. Докладніше про ці справи буду звітувати на З'їзді Сеньйорів, який відбудеться в першому тижні червня на „Союзівці". Це із звіту головного предсідника на згаданому засіданні Екзекутиви.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Я не знаю, чи я маю всі запити. Їх мені головний секретар передав, але деякі я чув, як я був на сцені за куртиною.

Пан Джула говорив про Братський Конґрес в Пенсильванії і про нашу участь в цьому Конґресі. Це правда і він має рацію, коли каже, що, як цей Конґрес відбувається в Піттсбурґу, то він очолює нашу делегацію, а як відбувається у Філядельфії, то пан Гавриш репрезентує нашу делегацію із ще кількома членами. Але, пане Джула, Ви колись були в Дирекції цього Конґресу і Вас вибирали. Знаєте, ми все не можемо Вас підтримувати, Ви мусите самі бути активним. Але Ви не є активним в Братському Конґресі у Вашій Окрузі, в Піттсбурзі. Чому так є, я не знаю? Чи Вас не запрошують, чи Ви самі не зголошуєтеся до них, мені тяжко сказати. Пане Джула, Ви також маєте якусь відповідальність у Вашій Окрузі. Для прикладу подам, що в проводі Братського Конґресу на стейти Нової Англії є пані Анна Чопик. Ми знаємо, що там діється, бо завжди вона нас інформує про всі справи, які там дискутуюься. А Ви кажете, що Ви не є активні, бо ми не можемо визначити репрезентантів.

Головний радний Андрій Джула: Я сконтактувався з людьми в Піттсбурґу і говорив з ними, а вони мені сказали — добре ми напишемо до вашої Головної Канцелярії.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Це не є відповідь. Я можу взяти на себе частину відповідальности. Але якщо б Ви були в Проводі Братського Конґресу, Ви були б в курсі всіх справ і Ви тих всіх людей знали б. Я признаю, що ми маємо менше впливів в Братському Конґресі в Пенсильвенії, як „Робітничий Союз", чи „Народна Поміч", бо вони є місцевими організаціями і мають свої головні канцелярії в цьому стейті, а ми є організацію позастейтовою, наша централя є в іншому стейті. І ми щось мусимо в цьому напрямі зробити. Можливо, що якби я був учасником цих Конґресів і знав людей, бо зустрічався б вже з більшістю них, я міг би дуже легко бути вибраний до Проводу, але Ви знаєте, що я не можу бути на кожному Конґресі. Я тільки кажу, що частина відповідальности лежить на Вас.

Головний радний Андрій Джула: В стейті Пенсильванія діє около 75 Братських Організацій. І якби я прийшов на Конґрес і сказав, дивіться, я репрезентую нашу Головну Канцелярію, я маю уповноваження і т.д....

Головний предсідник Иосип Лисогір: Ви там живете, Ви вже були в проводі цього Братського Конґресу і це не є наша вина, що Ви не є активним в Братському Конґресі у Вашому стейті. Ви не можете цілий час вималати інструкцій з Головної Канцелярії Союзу. Ви живете на цій території і певну роботу треба робити Вам самому знизу.

А тепер відносно того, що сказав пан Куропась відносно дому для старших громадян. Я не думаю, що пан Куропась відповів, що він зробив в цій справі. Він написав статтю до газети, а потім сів і говорить: робіть щось. Що Ви зробили в цій справі? — Я вас питаю. Що Ви знаєте про програму для старших громадян? Що Ви знаєте про будову дому? Що Ви знаєте про те, як підходити до цього? Ми очікуємо помочі від Комітету Старших Громадян, бо ми не можемо всього самі зробити. Я в цій справі зробив досить богато, але я не буду тут входити в деталі, що я зробив. Але, вкінці, Ви будете мати будинок. Це є легко сісти вигідно і казати: робіть щось. Я хочу також відмітити, що Ви також мусите щось робити. Нема жякої причини, чому Чікаґо не могло б мати свого дому для старших громадян. Ви маєте там деяких сильних і впливових людей, Ви маєте там асистента президента ЗСА. Ви маєте богато контактів, Ви маєте більше, чим я міг би мати, чи Головний Уряд. Ви можете мати такі ж програми, але Ви мусите рушитись і взятися до праці над тим. Але Ви цього не робите, Ви пишете в газеті, робите велику пропаганду, але Ви досі нічого не зробили. Ви кажете „ми заслужені". Так, Ви заслужені, але нічого в цій комісії не зробили. Ви скажете: „чому не зробили, ми зібрали 200 імен для тої комісії. Я думаю, що ми щось робимо і я на базі тих списків працюю. Як би ми лишили ту справу і робили так, щоби тільки пропаганду робити, так як пан Куропась каже, то ми далеко не зайшли б.

Ми маємо будинок в Джерзі Сиrі. Ніхто про це не говорить, бо він вже є. В цьому будинку живе 50 українських родин, живе 11 вдів, які одержують допомогу, платять по 60, 70 і 80 долярів місячно і вони живуть в модерних приміщеннях з огріванням та охолодженням і з електрикою включно, з елевейтером, обслугою і т.д. Ми це зробили три роки тому. Ми маємо дві старші пані, які живуть на „Союзівці" за 180 долярів місячно. Це є факти. Що їх є тільки дві, то це не означає, що ми не виконуємо свого завдання, бо видно, що люди не хочуть тут мешкати за 180 долярів на місяць. Ми є одинокою організацією, яка щось таке робить. А що Ви кричите про старших громадян? Вкажіть на них і скажіть: „цей чоловік потребує приміщення, він потребує місця, де міг би їсти і спати". Приведіть його, ми ним заопікуємося. Але не кажіть — „ви нічого не робите". Тому заспокіймося і більше оперуймо фактами.

Щодо Корпорації Дому. Вона є. Ви хочете мати технічні папери. Добре, я думаю, що ми їх можемо виготовити. Я не належу до тих людей, що вміють рисувати гарні схеми на гарному папері. Я вважаю, що якщо це має бути будинок, то треба виготовити пляни, ми дістанемо гроші і заплатимо всі видатки, замість списати 50 сторінок про те, що ми це зробили. Будинок стоїть, гроші є в банку. В давних часах писарі виготовляли документи чудовим письмом. Воно виглядало прекрасно. Але, якщо діло не буйо зроблене, то яка різниця, що було на папері написано. Це була фікція. А Корпорація Дому існує і діє. Це не є фікція. Вона є, та є оформлена.

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Я хочу панові предсідникові поставити питання. Чи Ви є готові поступати згідно з резолюцією про договір між Корпорацією Дому, а УНСоюзом.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Так, ми готові поступати згідно з резолюцією про договір між Корпорацією Дому, а Союзом.

Про Давфин я хочу сказати таке: Канадське Представництво звертається до нас і просить, щоби когось делегувати на фестиваль до Давфину. Звичайно ми все висилаємо сенатора Юзика, пана Геврика, а часом інших членів Головного Уряду. Чи це нам виплачується? Це залежить, як хто на цю справу дивиться. Це так само, як ми кажемо, що до „Свободи" ми доплачуємо 230 тисяч долярів. Чи варта до неї доплачувати, чи та пропаганда і реклама в „Свободі" нам виплачується. Я думаю, що для нас є можливість використати той момент і зарепрезентувати нашу організацію. УНСоюз має дуже мале значення в Канаді, а ще спеціяльно в західній Канаді, де живе маса наших українців. Через те, що ми не маємо там своєї газети, люди є порозкидані і мають свої інтереси та мають свою конференцію канадських організацій. І тому я думаю, що нам конечно є показати себе, а спеціяльно тоді, коли там приїзджає 40 до 50 тисяч українців.

Голова Контрольної Комісії мґр Іван Геврик: Я хочу дальше повторити, що на основі перевірки книг та вислухавши звітів Контрольна Комісія ставить пропозицію на прийняття до відома звітів членів Головного Уряду, головного редактора та директора „Союзівки".

Головний радний д-р Богдан Футей: Дякую пані предсіднице. Перш за все. Пане Сохан, я був поставив питання, який був успіх поїздок до Давфину.

Пані і панове! Мене попросту дивує, що такі поважні справи, які ми тут сьогодні ставимо і ті відповіді, які ми дістаємо від деяких наших поважних урядовців, є потрактовані на весело. Бо ми маємо сьогодні, а це вже роками тягнеться, точні факти, де ряд резолюцій не були виконані, або не були виконані так, як Головний Уряд собі цього бажав. Контрольна Комісія, нарешті, також ці речі стверджує і навіть наші союзові сеньйори про це все говорять, одначе ми то все приймаємо на весело і всміхаємося. Я думаю, що це так не повинно бути. І якщо ми маємо головного предсідника і заступника головного предсідника, які кажуть, що договір є побажаний, але не є конечний, то щось не є в порядку. Якщо ми говоримо про резолюції, або мандат Головного Уряду, то це має бути виконане,, або мусить бути подана причина, чому ці резолюції, чи цей мандат не є виконані. Їхня інтерпретація неправильна, бо вони самі не можуть рішати, чи резолюція повинна бути виконана, чи ні. Це є закон, який ухвалив наш Головний Уряд і він має бути виконаний. А якщо цей закон не був виконаний, то тоді ми повинні зайняти до цього певне становище і мати якісь заходи. Які заходи і що нам лишається зробити? Правдоподібно нам нічого більше не залишається, як те, щоби ці звіти не прийняти до відома так, як вони нам були подані, але нехай ці звіти, так як вони були подані, щоби пішли до рекорду. Інакше ми не можемо поступати. Я думаю, що певних статутових клявзуль, чи щось подібне, ми тут дискутувати не будемо. Але ці речі таки існують. Я знаю, що ми всі любимо бути на Союзівці, приємно є тут посидіти, слухати гарних слів, приємних речей. Але є деякі речі, що ми, попросту, можемо собі також в очі сказати і старатися ці речі направити. Ми бажаємо богато сказати. Я розумію, що були відповіді, може падали нераз емоційні слова, чи демагогічні слова, як перед цим було сказано і т.д. Всі ми вміємо так гарно говорити, але якийсь правопорядок мусить бути. І якщо є рішення Головного Уряду, це рішення повинно бути виконане. А якщо воно не є виконане, то тоді повинна бути пропозиція така, щоби ці звіти не були прийняті, або були прийняті з певною заввагою.

Головний секретар Володимир Сохан: Я хочу відповісти панові д-рові Футеєві. Бо хоча питання були до пана предсідника, але я як секетар їх записував і на його прохання передав йому, тому, що його не було на залі. Ви тепер мені звернули увагу, що я не передав правильно Вашого запитання предсідникові. Ви кажете, що Ви питали: „який був успіх у Давфині", а я маю записано дослівно: „я не дістав відповіді від головного предсідника щодо організування членів нашими репрезентантами в Давфині".

Головний предсідник Иосип Лисогір: Знаєте, пані і панове, я погоджуюся з доктором Футеєм, що ми маємо серіозні справи і що ми мусимо серіозно дискутувати над цими справами. Але, я думаю, що той, хто має деякі закиди, або ґостро якусь справу свавить, що вона мусить бути виконана, повинен так само прийти з вповні чистими руками, і повинен битися в груди і сказати: Пані і панове! Я є членом Головного Уряду і я все точно виконав так, як цього вимагає моя позиція в Головному Уряді. Я є радним і в статуті точно сказано, що радний має робити і яка є його відповідальність. І є питання, чи всі радні, а так само й члени Екзекутиви, чи вони до йоти виконали все, що справа вимагає. Ми можемо кожний один одному, як би ми так хотіли, робити закиди (іннуендо). Ніхто не є перфектний. Я не є перфектний і богато з вас також не є перфектними, але ми повинні стреміти до кращого, ми повинні робити те, що на нашу думку принесе Союзові найбільше користи. Це є те саме, як наприклад, я маю нове авто, але я його не мию кожного дня, хоч я повинен це робити, щоби його втримувати в якнайкращому стані. Але це не стоїть мені на перешкоді поїхати там, де я хочу поїхати. Так само є з Головним Урядом. Якщо він, скажімо, працює на 90 відсотків ефективно, то чи це має нас спинювати в роботі, яку ми маємо зробити? Повна ефективність це є наша ціль, до якої ми повинні стреміти. І тому, якщо ви говорите про резолюції, чи вони були виконані, чи ні, то мусите також взяти до уваги, що є також причини, які не дозволяють нам вповні ці резолюції виконати. Кожний хоче себе обороняти, але ніхто не може сказати „я є перфектний".

Ми тут говоримо про будинок, про договір між Корпорацією Дому і Союзом та про резолюції в справі цього договору, але в тому самому часі ми маємо пливку ситуацію. Бо як би мене сьогодні спитали, який договір ми повинні підписати, що в ньому повинно бути, яка відсоткова стопа повинна бути на позичку від Союзу, то я цього не міг би зараз сказати і не міг би порекомендувати зробити. І це з богатьох причин. Перша: ми мусимо найняти адвоката, який є спеціялістом корпораційного права і це є нашим головним питанням. Друга: доки ми не розв'яжемо цього питання, то я не знаю, які будуть наші наступні кроки. Бо як би я сьогодні знав, що ми маємо морґедж на 20, чи 25 років на 8 мільйонів долярів і на 8 відсотків, то я тоді міг би сказати, що я на цій базі рекомендую платити Союзові 3, 4, чи 5 відсотків і 2 відсотки амортизації. Я думаю, що він, як інтелігентна людина повинен про ці справи знати так, як кожний з вас повинен бути свідомий, що ми про ці справи цось мусимо знати. Ми не почали нашого підприємства щойно вчора. Ви мусите взяти під увагу, що другі люди є здібні думати. Чи він це розуміє, що тут робиться? Ви повинні мати хоч трохи довіря до наших здібностей. Тепер ми ще не дійшли до такої ситуації, щоби я міг рекомендувати якусь рішучу акцію, але радше ми повинні залишити цю справу в змінливій ситуації. Якщо б ми могли зібрати від наших членів 6, або 7 мільйонів долярів на т.зв. „боргові зобов'язання", то це булаби цілком інша ситуація. Ми могли б починати від цього. Ми ще до цієї суми не дійшли і я не є певний, чи ми дійдемо. Але я надіюся, що ми дійдемо і так виглядає, що ми дійдемо, але я напевно не можу сказати, що так буде. Це дуже тяжко сказати дефінітивно, що так буде. На початку ми мали договір — ми казали, що ми позичимо на Українську Будівлю від УНСоюзу суму до 6 мільйонів долярів. Я не хочу іти тепер і виробляти новий договір, коли ми не можемо додержати його умов з огляду на теперішню пливку змінливу ситуацію. Виглядає, що я повинен би тут тепер почати вияснювати все від початку, як азбуку, але я не хочу входити в довгі дискусії, тому. що ви не є обізнані в подробицях з цією справою з усіма її делікатними точками і це було б, цим самим, зайвим обговорювати все детально. В деяких випадках ви повинні б погодитися з тим, що наприклад, коли особа має якісь клопоти і вони є, скажімо, медичного характеру, то ви кличете лікаря і цей лікар каже вам „те і те можете цій особі сказати, можете сказати їй, щоб вона не журилася, бо я запишу їй відповідні ліки". Але цей лікар не вияснює всіх подробиць, що, наприклад, цей лік роблять з такого-то коріння, та шо цей лік буде так і так діяти.

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Пане предсіднику, члени Екзекутиви! Все, що ми сподіємось від Вас, це такого самого респекту, який ми виявляємо Вам. Ви жертвуєте 52 тижні свого життя для цієї установи, а ми збираємося тут лише раз на рік на один тиждень. Все, що ми від Вас хочемо впродовж цього тижня, це такого самого респекту, який виявляємо Вам, бо ми тут сходимося, щоб зробити цось більше, як тільки мати приємність, чи розвагу.

Головний радний інж. Анатолій Дорошенко: Проф. Шмаалґа мене попередив і сказав те, що я думав сказати. Я завважив, що, чомусь, коли головні урядовці ставлять питання до членів Екзекутиви, то вони це інтерпретують, не як питання, а як критику. Я вже нераз тут чув слово критика. Чому критика, — це є питання, а не критка. І в богатьох, або в більшости питаннях, які ми ставили не було жодних закидів (іннуендо), а, взагалі, ми ставили питання, що в такій, такій справі було зроблено. Ми тільки хотіли знати і почути відповідь від головного предсідника, чому, наприклад, деякі резолюції не були виконані. Це були питання, це не була критика. І пан предсідник маже нам дати відповідь на це і я кажу, що він може, бо нема причини, чому не може дати відповіді. Але це не є жодна критика, це є питання. І тому, бачите, як ми так будемо кожного року робити, що навіть відповдей на наші питання не будуть давати, — то, взагалі, пощо ці резолюції ухвалювати? Статут є статутом, він говорить про наші обов'язки, як членів Головного Уряду, але він не говорить про резолюції, які ухвалює, чи принимає Головний Уряд. А раз є так, що ми їх ухвалюємо, то ми мусимо знати, чому вони не були виконані. Дякую.

Головний радний д-р Богдан Футей: Прошу панства! Я не знаю, як до того, попросту, відноситися, але якщо я говорив і робив завваги, які були вірні і так само сказали Тарас Шмаґала і інж. Дорошенко, то я вважав, що це є суттєві речі, це є підставою нашого існування. І, акщо пан предсідник про всі ці речі знав вже минулого року, то чому він тоді навіть не старався нас переконати, що такої резолюції взагалі не було потрібно. А раз та резолюція ввійшла в життя, то її треба виконати. І я Вас запевняю, пане предсіднику, що якщо ми тут говоримо про якісь справи, то ми маємо на увазі добро Союзу. І я би хотів до Вас поставити про ці справи питання. Ви зробили заввагу, що головні урядовці, чи деякі з головних урядовців приїзджають на ці наради з „нечистими руками". Що Ви розумієте під тим, що ми не маємо чистих рук? Це є одне питання до Вас в цій дискусії. Друге питання: Ви зробили попросто якусь інсинуацію щодо наших звітів, що ми могли би багато більше зробити. Так, правдоподібно, ми могли би дещо більше зробити. Ви є головні урядовці, які виконуєте ці доручення, що Головний Уряд дає. Після наших нарад, ми маємо виконувати обов'язки, наложені на нас статутом, а також доручення, що Ви нам дасте. Я не знаю, чи Ви читали мій звіт, чи ні. Але якщо Ви його читали, то я є певний, що Ви вважали, що все в ньому є добре, бо я не дістав жодного запитання відносно мого звіту. Виглядає, що Ви його прийняли і якщо так, то прошу мені пізніше сказати ще, що Ви думаєте про ці Ваші заяви відносно наших звітів, що Ви їх тут склали.

Головний радний Євген Репета: Дякую пані предсідниці. Прошу панства, я бачу, що цього року дуже популярним стало слово „іннуендо". Я думаю, що ми могли би багато більше справ розв'язати (так мені здається), якщо б ми придержувалися однієї засади: говорити правду так, як тільки можливи є. Як ми починаємо до чогось добиратися, чи до чогось вдаватися і зачіпати звіти тому, що вони є нам невигідні і тільки для того, щоби за всяку ціну, так би мовити, оборонятися, ми тоді робимо помилки, а разом з тим викликуємо вовка з ліса. Конкретно: я ніде не говорив про один відсоток амортизації. Про це говорив пан Винник. Але, бачите, чомусь було вигідно панові предсідникові мені це пригадати. Я не знаю чому? І то власне в цьому є ціла біда, що щось приписується людині, якій ані про це не снилося. Отже — говорімо правду і нічого більше, тільки правду так далеко, як тільки можемо. Інакше, то ми не вийдемо ніколи з цього зачарованого кола. Коли йдеться про те, скільки хто працює, я думаю, що ми знаємо, скільки хто працює, скільки хто посвячує часу для Союзу і знаємо про наші можливости працювати. Але також треба мати на увазі і те, що членами Екзекутиви є платні люди, вони є до цього покликаними, вони є керівниками (менаджмент). І тому ми маємо право від того керівництва вимагати певної роботи, яка, ми вважаємо, має бути виконана. Ця робота повинна бути виконана. Керівництво не може сказати, а що ви робите? Це не є відповідь, це, по мойому, є оборона. Дякую.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Я хочу відповісти панові Футеєві, що коли я вживав слів „чисті руки", то може я вжив неправильних слів. Але я думав собі, що такий маленький обов'язок, як звіти треба було зробити на час. Звіти мали бути вислані місяць наперед, щоби ми могли їх видрукувати і вислати, щоб ви всі мали їх перед нарадами. Але, як вже тут було сказано, було 67 відсотків наших урядовців, які не виконали цього обов'язку на час, хоч ви були винесли такі резолюції в цій справі. Мали зробити, але не зробили. Я не думаю, що це було щось так жахливо злого. Але коли ми говоримо про детальні справи, то ніхто не прийшов тут з перфектним рекордом, якщо мова про їх обов'язки. Я вже про це перед тим говорив, що кожний з вас, як кандидував на якийсь пост на Конвенції, роздавав лтючки і в цих летючках представляв себе, як чудову людину, яка буде старатися працювати для добра Союзу. Ви то самі казали, я того не казав. І на підставі ваших обіцянок, наша громада, наша Конвенція вас вибрала. І тому ви з власної ініціятиви, а також на підставі того, що наш статут каже, ви всі в своїх місцевостях, в своїх районах повинні працювати для нашої організації і звітувати про стан у вашій околиці в такій формі, щоби ми в Головній Канцелярії могли зібрати ці інформації і на базі цих інформацій робити пляни. Якщо дивитися на ці звіти, які від вас маємо, то вони не є такі, які ми хотіли б мати. І я повинен би, скажімо, встати і критично снказати, що ці і ці особи не виконали своїх обов'язків. Ми можемо взаємно робити собі такі закиди.

Я хочу перепросити Вас, пане Репета, за той вислів. Я пригадав собі, що Ви щось говорили про морґеджі, але це не було в цій формі. Питання одного відсотка амортизації це технічний аргумент, тому я не думаю, що це нам поможе. Я згідний з Вами, що ми є керівниками (менаджемент) і Ви повинні нас „бити" і від нас вимагати. Я є предсідником і я знаю, що я вимагаю від тих, яким ми платимо. І щоби вони як добре зробили, то я думаю, що завтра вони повинні ще ліпше зробити. Це наша політика і я є за нею. Часом я є злий на Вас, що ми не можемо від Вас більше витягнути. Я знаю, що Ви є зайняті, але годину часу на тиждень для Союзу кожний з вас може присвятити.

Головний контролер мґр Іван Винник: Пан предсідник так говорить, всіх нас обвинувачує, навіть Контрольну Комісію обвинувачує. І він говорить так, щоби він все був горою.

Я хочу ствердити, що ця пропозиція, яку поставив адвокат Флис є сприємливою. Мені не йде про договір, чи щось, але щоби в протоколі УНСоюзу і Корпорації Дому про це було записано. Я не хочу говорити так, як предсідник каже, що то мусить бути вирішене і в книгах записане, але це мусить бути десь занотоване, що такі услів'я є, що позичка є і що ми мусимо мати від цієї позички. Може предсідник того не слухав, як я говорив. Ми не настоюємо на цьому, щоби брати 10 відсотків, можемо брати 8 відсотків, чи скільки ми там можемо усталити і т.д. Але це, на мою думку, мусить бути десь занотоване. І тому я думаю, що предсідник повинен з тим погодитися, помимо того, що ми йому не дали „імпічмент" нині. Бо резолюція повинна бути виконана. А він так лявірує, щоби вийшло на його. Він тут говорить, що нам треба „едукейшен" давати, що ми ліниві і т.п. Я думаю, що це для предсідника, для Вашаї поваги не пасує таке говорити, що хтось лінивий і „едукейшен" треба давати... Я думаю, що ми повинні це взяти компромісово, бо ви знаєте, що я все йду на компроміси. Отже, ми мусимо погодитися з тим, що всі ці справи повинні бути в якійсь формі занотовані. Я думаю, що на другий рік ми будемо в крацій ситуації і не треба буде про цю справу більше дискутувати. Я ще раз хочу підчеркнути, що ніхто не вимагає того, щоби тих 10 відсотків переводити через книги і т.п. Ми розуміємо, що можуть бути різні ситуації з того приводу, і ніхто не хоче того, щоби Союз і Корпорація Дому з того приводу поносила втрати. Але раз є така суґестія, така резолюція, то я думаю, що це треба виконати. Я би Вам радив, пане предсіднику, щоби Ви не були в опозиції, щоби Ви погодилися, щоби це в якійсь формі зробити. Дякую.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Я не знаю чому, але прийшло до того, що я сам мушу боронитися. Отже, я сказав, що такий договір між Корпорацією Дому а Союзом повинен бути, але він не є конечний. Чому? Бо такий договір ми можемо зробити, чи сьогодні, чи завтра, чи за місяць, чи за рік. Для мене відповідь нашого предсідника була задовольняюча. Бо якщо предсідник зараз передасть адвокатам, щоби такий договір, як він повинен бути, вони виготовили, то він не зміг би дати всіх відповідних інформацій до цього. Я є за договором. Чому? Перше, що я був в комісії, яка цю резолюцію виготовила. Друге, воно було би добре щось на письмі мати. Але я ніколи не був і ніколи не буду за тим, щоби адвокати заробили від одної корпорації 500 дол., а від другої може 1000 долярів. І тому я перед тим казав, що було би добре мати, але неконечно. Все можна зробити, чи сьогодні, чи позавтра, але найважніше є те, що наші установи не понесли і не понесуть жодної втрати в цьому часі, як договір не є зроблений. Дякую.

Голова Контрольної Комісії мґр Іван Геврик: Я ставлю пропозицію, щоби замкнути дискусію над цією справою.

Головний касир мґр Уляна Дячук: Я піддержую цю пропозицію.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Пані і панове. Є пропозиція пана Геврика і пані Дячук, щоби замкнути дискусію над цією справою. Голосуємо, хто за тим, щоби замкнути дискусію? 16 за, решта стрималася. Пропозиція прийнята. А тепер переходимо до голосування над внеском Контрольної Комісії, щоби прийняти звіти членів Головного Уряду, головного редактора і директора „Союзівки". Хто є за цим внеском? 20 за, 1 проти, 1 здержався. Звіти прийняті. А тепер я попрошу до слова головного секретаря пана Сохана.

Головний секретар Володимир Сохан: Наша предсідниця не сказала того, що вона мене покличе до слова. Я не просився, але я можу вам подати склади всіх комісій, бо розходимося на наради комісій. Я постараюся з попереднього протоколу прочитати склад комісій, хто до якої належить:

Організаційна Комісія: д-р Іван Скальчук, інж. Мирослав Кальба, Євген Репета, Анна Гарас, проф. Тарас Шмаґала, Василь Дідюк, Володимир Запаранюк, Іван Одежинський, д-р Ярослав Падох, Текля Мороз, Володимир Дідик, Степан Гавриш.

Культурно-Освітня Комісія: о. Іван Ващук, д-р Іван Скальчук, д-р Анна Чопик, д-р Богдан Футей, Василь Дідюк, інж. Анатолій Дорошенко, ред. Антін Драган.

Канадська Комісія: сенатор Павло Юзик, мґр Іван Геврик, Василь Дідюк, Текля Мороз.

Комісія для Старших Членів: інж. Степан Куропась, Марія Чучман, д-р Ярослав Падох, Роман Слободян, Іван Іванчук, Володимир Дідик.

Спортова Комісія: Андрій Джула, Іван Іванчук, Марія Душник, Володимир Запаранюк, інж. Анатолій Дорошенко, Текля Мороз.

Жіноча Комісія: Марія Душник, Марія Чучман, Уляна Дячук, д-р Анна Чопик, Анна Гарас, Текля Мороз.

Фінансова Комісія: мґр Іван Винник, д-р Богдан Гнатюк, д-р Іван Флис, Уляна Дячук, о. Іван Ващук, мґр Іван Геврик.

Комісія для Справ Молоді: Євген Іванців, інж. Анатолій Дорошенко, д-р Богдан Футей, проф. Тарас Шмаґала, д-р Мирон Куропась.

Я не буду викликати членів Стейтової Комісії, бо Комісія вже свої наради закінчила і готова до звіту.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Дуже дякую. На цьому закінчуємо п'яту сесію. Зараз по обіді працюватимуть комісії, а завтра рано о год. 9-ій збираємося тут на дальші наради.

(Продовження буде)

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

на Патріярший Фонд зложили:

По 25.00 дол. о. Богдан Смик, 57-ий Відділ СУА в Ютиці, Іван Бекерський
По 15.00 дол. д-р Ярослав Павлівський
По 10.00 дол. Боднарчук Зиновій, Томич Омелян, Кізин Богдан, о. Й. Лукасевич, 208-ий Відділ Провидіння, 26-ий Відділ ОДВУ, З. Мягкий, Осип Ліщинський, С. Цибрух, Пластприят, Володимир Івасів, Олександер Смик
По 5.00 дол Михайло Войтович, Теодор Семиняк, Стефан Мельник, В. Запаранюк, Е. І. Кахникевич, Зенон Войтович, Іван Тимків, Михайло Драгош, М. Н. Фалинський, В. Р. Рабарський, І. Дзядик, Володимира Яцків, П. М. Маркевич, Володимир Гнатів, Ксеня Антипів, М. Николайчук.
По 2.00 дол. Олекса Дзядик, Стефанія Чорна, В. Кропельницький, П. Холявка, Тадей Бережанський.

В сумі зібрано 300.00 дол. Збіркою займався 26-ий Відділ, Організації Державного Відродження України, ім. Евгена Коновальця в Ютиці, Ню Йорк.

На Патріярший Фонд зложили:

25.00 дол. Ф. А. Луцишин в пам'ять бл. п. Анастазії Корчмарик (листа ч. 1081)
20.00 дол. Б. І. Білинскі (листа ч. 1083).
10.00 дол. І. А. Дзедзик в пам'ять бл. п. Ярослава Яворського.

Збіркою займалася п-ні А. Петровська.

Комісія Патріяршого Фонду — Т-ва Свята Софія, висловлює щиру подяку усім ВП. Збірщикам і Жертводавцям.

Всі датки на Товариство Свята Софія можна відтягати від податку IRS No. 2374380645.

Жертви на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків, або висилати на адресу:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund
7911 Whitwood Road
Elkins Park, Philadelphia, Pa. 19117

"ДВА КОЛОСКИ" не можна читати без хвилювання! Книжка написана добрим стилем, легко читається, а найголовніше те, що в книзі висловлені — самими мучениками причини тієї трагедії. Тому "ДВА КОЛОСКИ" не лише художній твір, вона є й буде історичним документом, обвинувачуючим актом Москві яка заподіяла страшний злочин — штучний голод в хліборобній Україні та внелюдяно звірячий спосіб вимордувала 7 млнів нашого народу"

Отець М. ГАЛИЦЯ (Англія)

Цього року стає 45 річниця нашої невіджалуваної національної трагедії. Хто з читачів ще не читав книги *"ДВА КОЛОСКИ"* *нехай поспішить* придбати. Ще зостало 3 десятки книг із нерозпроданих з видання 1973р. Ціна книжки в твердій оправі — 12дол. з пересилкою. Не опізніться з замовленням!

MR. M. Lawrenko
56 Stagg Street #12A
Brooklyn, New York 11206, USA

УПРАВА ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, ПА.

цим подаємо до прилюдного відома, що

в НЕДІЛЮ, 19-го БЕРЕЗНЯ 1978 р.
о год. 3:30 пополудні
в УСО „ТРИЗУБ" при 4932 Н. Брод вул., у Філядельфії, Па.

відбудуться

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, ПА.

З ТАКИМ ПОРЯДКОМ НАРАД:

1 Відкриття і ствердження правосильности Зборів.
2 Прийняття порядку нарад.
3 Вибір Президії Зборів.
4 Вибір Комісій: верифікаційної та номінаційної.
5 Прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів.
6 Звіти: а) Управи, б) Контрольної Комісії та в) Товариського Суду.
7 Дискусія над звітами.
8 Звіт Верифікаційної Комісії.
9 Уділення абсолюторії уступаючій Управі.
10 Вибір: а) Управи, б) Контрольної Комісії та в) Товариського Суду.
11 Плян праці на черговий рік.
12 Внески для розвитку діяльности УККА.
13 Закриття Зборів.

У Загальних Зборах прислуговує право участи з рішальним голосом: а) кожному Платникові УНФонду і б) Делегатам від Товариств, що є членами Відділу УККА, при чому Товариства з числом членів до 100 висилають по одному делегатові, а від кожних дальших початих 100 членів висилають по одному додатковому делегатові. Делегатами можуть бути тільки платники на УНФонд.

Управа Відділу запрошує до якнайчисельнішої участи, щоб спільно співвирішувати справи загально-громадської репрезентації та діяльности.

За Управу Відділу:

Проф. д-р Петро Стерчо, в. р.
голова Відділу

Д-р Петро Клюк, в. р.
Володимир Повзанюк, в. р.
секретарі

ССТАНОВИЩЕ І ПЛЯНИ ПУН

(Закінчення зі ст. 2-ої)

(Закінчення зі ст. 2-ої)

інську спільноту поза Україною.

Тож, маючи на увазі дотеперішні досягнення СКВУ, я уважаю, що дальше існування цієї світової української інституції є необхідне.

ЗАПИТ: Болючою, донині нерозв'язаною проблемою, є брак тісної, всебічної співпраці між існуючими раменами організованого націоналізму та їх різноробними формаціями. Які заходи плянуєте поробити, щоб цьому запорадити?

ВІДПОВІДЬ: Я вже сказав на іншому місці, що мій попередник, сл. п. Олег Штуль, у своєму слові на відкритті Першого СКВУ заявив, що він простягає руку згоди і тісної співпраці до всіх середовищ, які постали після розбиття. Знаю, що його рука була простягнена аж до його смерти.

Перед ним сл. п. полк. Андрій Мельник мав кількакратні розмови з пок. Степаном Бандерою на тему об'єднання, або хоч тісної співпраці між обома ОУН. Все без успіху.

На Студійній Конференції в днях 15-16 червня 1963 в Торонто про конечність об'єднання ОУН говорив М. Плавюк.

Сьогодні, перебравши керму ОУН, як Голова ПУН, я знов простягаю руку згоди і об'єднання всіх ОУН в одну ОУН. В цьому змислі я висилаю листи до Проводів ОУНр і ОУНз. Відпоручники очолюваної мною ОУН готові кожної хвилини на переговори в цій справі.

Це моя відповідь не тільки Вам, але всім українцям, яким дорога ОУН, як могутній чинник у боротьбі українського народу за свободу.

Це також моя відповідь незнаним друзям з України, які вислали мені святочну картку і побажання з приводу перебрання мною становища Голови Проводу Українських Націоналістів. Картка датована 16 грудня 1977 року, а на картці: „Київ, Центральна вулиця міста Хрещатик і такий допис: „Де згода, там перемога".

УЖЕ ПОЯВИЛАСЬ ДРУКОМ І Є В РОЗПРОДАЖУ

ІСТОРІЯ ХРИСТИЯНСТВА НА РУСИ-УКРАЇНІ

Том II, Частина I
МИКОЛИ ЧУБАТОГО

Книжку можна набувати в книгарні „АРКА"
48 E. 7th St. New York City, N.Y. 10003.
Tel. GR 3-3550

Ціна 10.00 дол.

СТРУКТУРА НА ПІСКУ

„Я, мов мудрий будівничий, поклав основу". 1. Кор. 3:10

Коли на жидівському горизонті появився новий учитель — Ісус Христос, пропонуючи їм нове розуміння старих правд, вони відповіли: „Потомки ми Авраамові. Авраам наш батько". Івана 8: 33.39. Їхня історія знала багато пророків, учителів і патріярхів, але вони вибрали собі тільки одного патріярха Авраама. Других патріярхів толерували, учителів відкидали, пророків мордували. На тому патріярхові вони збудували свою церкву і вся їхня релігія крутилася довкола того патріярха. Христос однак хотів здобути їхні серця, але вони аргументували: „Невже ти більший, ніж Авраам, наш батько?" Ів. 8: 53. Тоді Ісус хотів відкрити їм очі: „Перше, ніж був Авраам, Я є". Ів. 8: 58. То було більше, ніж вони могли стерпіти. Вони хотіли Його каменувати, а трохи згодом таки Його вбили. За що?

Жидівську релігію часів Ісуса Христа характеризували дві хиби.

Перше: В ній сильно закорінився культ особистости, в тому випадку Авраама. Така релігія задоволяється земним, освячує земні постаті й земні речі. Там немає позаземного поштовху, вона покриває туманом Бога й того, кого післав, Ісуса Христа.

Друге: Жидівська релігія перестала бути релігією в правдивому значенні того слова. Вона була тільки довідкою національної ідентичности, та існувала тільки для політичних цілей. „Якщо залишимо його так, то всі увірують в нього, то ж прийдуть римляни, місто наше знищать та й наш народ". Ів. 11: 48. Для церкви це є трагедія.

Слава Богові, що новонароджена християнська церква будувалася на інших підвалинах. Вона не мала політичної орієнтації, вона була вільна від культу особистости. А апостольській церкві були апостоли, єпископи, учителі, пресвітері, діякони, але всіми ними кермував тріюмвірат, складений з апостолів Якова, Петра та Івана. В листі до Галатів їх називається не підвалинами церкви, але її стовпами. Така структура була наскрізь демократична, в такій атмосфері ап. Павло міг публично, перед всіми віруючими, зганьбити ап. Петра за деякі недостатки його характеру. Біблія показує, що така система була ліпша.

Жидівська церква почула з уст Христа засуд: „Ваш дім лишиться вам порожній". **Мат. 23:38.** Залишилися церемонії й чудовий обряд, та в середині панувала порожнеча. Бракувало Божої присутности.

Натомість християнська церква, росла, міцніла й перемогла старинний Рим без жодної політичної програми, бо вона будувалася на Христі.

INFORMATION SERVICE OF UKRAINIAN ADVENTISTS
227 West 46th Street, New York, N. Y. 10036

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

В поклоні Патріярхові в Трентоні

Заходами Парохії св. Свящ. Йосафата та при активній участи Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій, українська католицька громада Трентону й околиці святочно відзначила 60-річчя священства Блаженнішого Патріярха Йосифа.

У навечер'я святкувань місцевий часопис „Трентон Таймс" помістив світлину нашого Патріярха та довшу згадку про його історичний виступ перед Міжнародною Комісією Сахарова в Римі з важким обвинуваченням комуністичної влади в Совєтському Союзі за цинічне топтання прав людини й жорстоке знищення Католицької Церкви в Україні.

В неділю 11-го грудня 1977 парох о. Ярослав Федик відправив дві Божественні Літургії та виголосив відповідні будуючі проповіді в намірені Достойного Ювілята. В обидвох відправах взяли масову участь вірні.

О год. 4 по пол. у церковній авдиторії відбувся Ювілейний Концерт з добірною програмою, що її після відспівання приявними релігійного гимну „Боже вислухай благання" відкрив коротким словом о. Я. Федик. Святочну доповідь виголосив запрошений прелегент о. митрат Володимир Андрушків. В довшому глибоко змістовному слові він підкреслив, що у час найгіршого лихоліття Всевишній послав українському народові мужа Провидіння, духового велетня. Нашим невід'ємним обов'язком є тісно об'єднатися коло свого Патріярха та діяти за його вказівками, щоб здійснити Божі пляни, інакше може стрінути нас колишня доля жидівського народу і прийдеться страждати в неволі ще довгі сторіччя. Патріярх зумів величаво розбудувати український Рим, зробити його осередком нашого релігійно-національного життя, а його голос в обороні української мовчазної Церкви та братів і сестер в Україні почув увесь цивілізований світ. Від Нашої єдности, послідовности й невтомної праці залежить майбутнє Української Церкви — закінчив о. митрат.

Зворушливу деклямацію про життєвий шлях Ювілята, його страждання і подвиги п. н. „Патріярх" Богдана Стефанишина з чуттям деклямував Михайло Дзюбас, член Управи місцевого Осередку СУМА.

Відоме ширшому українському громадянству із своїх виступів мистецьке музичне тріо — мгр Дарія Кузик — скрипка, проф. Володимир Тритяк — віоля та мгр Марійка Гафткович-Сій — піяно відограло „Рапсодію" Миколи Лисенка.

Знамените формою і змістом „Слово" о. Зиновія Нарожняка з притаманною собі милозвучністю дикції та легкістю реторичного виступу прочитала молода учителька українознавчої школи Леся Татомир-Городиська.

Грімким Многоліттям для Ювілята й релігійним гимном „Боже Великий..." закінчено цю будуючу імпрезу подяки, єдности та віри в світле завтра Української Церкви й Нації.

Ол. Т.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність дня 13-го листопада 1977 р. наш Найдорощий Муж, Батько і Дідусь

бл. п.

ЛЮДВИК МИГАЛЬ

Щиро дякуємо Всечеснішим Отцям, о. мітратові Вікторові Поспішилові і о. Іванові Сироті за відправлення панахиди і похорону.

Дириґентові Михайлові Добошові і хорові церкви св. Івана Христителя щиро дякуємо, що своїм співом, який Покійний так любив, звеличали і прикрасили похоронні обряди.

Щиро дякуємо всім Тим, що вшанували пам'ять Покійного участю у похоронних відправах, пожертвами на Поминальні Св. Літургії, на квіти і тим, що несли домовину.

Щиро дякуємо всім Тим, що від імени поодиноких організацій прощальними словами вшанували пам'ять Покійного: пп. Михайло Добош від хору церкви св. Івана Христителя, Маріян Капій від Метрополітального хору, Осип Голинський від УККА і від Українських Купців і Промисловців, Іван Стасів від Політв'язнів, інж. Іван Кравчук від ОУН і Земляків, Нестор Басняк від ООЧСУ, Марійка Юрах від СУМА, мгр Ярослав Рак від Українського Народного Дому.

Сердечно дякуємо А. і М. Кормилам, які зараз в першій хвилині нашого горя подали нам руку помочі і поради.

Дуже дякуємо всім Тим, що висловили нам співчуття особисто, листовно чи телефонічно.

Подяка щира Управі Українського Народного Дому і Всім, хто допоміг і занявся переведенням поминальної трапези.

Усім, Усім, що жертвували свій труд, день праці, та прибули на похорони і відпровадили Нашого Дорогого Покійного на місце Вічного Спочинку — щира, сердечна подяка.

Якщо нехотячи когось поминули — просимо вибачити.

Хай Всевишній Господь має Вас у Своїй опіці

В тяжкому смутку

ДРУЖИНА і ДІТИ

В ПАМ'ЯТЬ БЛ. П.

ОРЕСТА ВИСЛОЦЬКОГО

Для Сестер Служебниць і Василіянок у Варшаві (Польща), які живуть в тяжких обставинах, через 86-ий Відділ СУА по 10.00 дол зложили:

Ірена і Юрко Литвин, Володимира Васічко, д-р Міра Бальовська, Люба Дзіман, Марія Вислоцька, Люба Бойко.

Разом — $60.00.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 17 грудня 1977 року відійшов від нас у Вічність Наш Дорогий і Незаступимий Чоловік, Батько і Дідуньо

св. п.

Мгр ЕВГЕН ЛОЗИНСЬКИЙ

Цією дорогою складаємо щиру подяку всім, які з близьких та дальших сторін прибули, щоб віддати останню прислугу Покійному та поспішили нам з поміччю в хвилинах нашого важкого горя.

Щиро дякуємо Всечеснішому Духовенству: парохові о. д-рові Володимирові Ґавлічеві, о. Себастіянові Шевчукові і о. Романові Мірчукові за відправлення панахид, похоронів та зворушливі проповіді, о. Христофорові Войтині й о. Себастіянові Шевчукові за відвідини в шпиталі та уділення Найсвятіших Тайн Покійному.

Велика подяка Членам Проводу Організації Українських Націоналістів на руки дост. Ярослава Стецька та його Дружини за відвідини в шпиталі, телеграми, вінки та організаційні прапори.

Щиро дякуємо церковному хорові, а зокрема дириг. Іванові Хоминові й маестрові Володимирові Тисовському за похоронні співи.

Сердечно дякуємо промовцям під час панахид над могилою та під час тризни: Вельмишановним Панам: ред. Іллі Дмитрові від Проводу ОУН та друзів з Англії, д-р Романові Малащукові від Світового УВФ та друзів ОУН, д-р Володимирові Савчакові від Т-ва Правників, п. Корнелеві Василикові від СУМА, д-р Евстахієві Федикові від друзів з Тисьменниці, ред. Ігнатові Білинському від ГУ ООЧСУ, інж. Евгенові Івашкові від УККА, пані Марії Нестерчук від ГУ ОЖ ОЧСУ, д-р Василеві Палідворові від ГУ Т-ва „Самопоміч", мгр Ярославові Ракові від Ліги Укр. Політичних В'язнів, п. Михайлові Ковальчинові від Т-ва б. Вояків УПА, д-р Петрові Мірчукові від друзів, інж. Богданові Качорові від ООЧСУ Ню Йорк, д-р Іванові Флисові від УНС, п. Богданові Казанівському від „Провидіння", д-р Романові Гуглевичеві від Кред. „Самопоміч", ред. Василеві Пасічнякові від друзів з концтабору, п. Василеві Наумові від ООЧСУ в Асторія та д-р Іванові Скальчукові за переведення тризни.

Щиро дякуємо Організаціям і Товариствам за повідомлення в пресі та численні некрологи.

Сердечно дякуємо за щедрі пожертви на Служби Божі, за пожертви на добродійні цілі, та за численні квіти на могилу Покійного.

Дуже дякуємо Друзям Покійного, як теж членам Осередку СУМА в Ню Йорку за почесну стійку біля домовини.

Дякуємо Всім, хто висловив нам співчуття особисто, листовно, телефонічно чи телеграфічно.

Безмежно дякуємо Родині і Приятелям, що в нашому горю виявили нам стільки серця та під час тяжких днів хвороби Покійного спішили зі словами поради і розради, а особливо дякуємо д-р Марії Шевчук-Чабан.

Організаціям Українського Визвольного Фронту, зокрема п. Андрієві Соколикові щире Спасибіг за моральну і матеріяльну допомогу при влаштуванні похоронів та поминок, як теж Кредитівці „Самопоміч", ГУ Т-ва „Самопоміч" та Панству В. Л. Киям.

Дякуємо похоронному заведенні П. Яреми за переведення похоронів.

Всім нашим Приятелям і Знайомим за так численну участь в похоронах щира подяка. Нехай Всевишній винагородить Вас своїми щедрими ласками.

Дружина — МАРІЯ
Дочка — ЛЯРИСА з мужем МИРОСЛАВОМ і сином
Син — АСКОЛЬД

В ПАМ'ЯТЬ І ПОШАНУ

бл. п.

Інж. РОМАНА СТЕПАНЯКА

на допомогу політичним в'язням в Україні зложили до Відділу ОЖ ОЧСУ в Ню Йорку:

Головна Управа ОЖ ОЧСУ	100.00
Відділ ОЖ ОЧСУ Ню Йорк	100.00
В. Сметанюк та І. Самокішин	70.00
Т-во „Гуцульщина", Боффало	35.00
С. Бартко	30.00
Г. Р. Поритко	25.00
Н. Ґелетей	25.00
М. В. Юркевич	25.00
М. Твардовська	25.00
В. Сметанюк, Боффало	25.00
І. І. Лещишин, Торонто	25.00
Н. Хомут	20.00
С. Чорна	20.00
О. Нагірна	20.00
М. Вітенко	20.00
З. Бундзяк	20.00
С. Ганущак	20.00
Х. Бук	20.00
М. Є. Цяпка	20.00
М. Дзундза	20.00
Л. Костик	10.00
І. Мельник	10.00
І. Гнатів	10.00
М. Кульчицька	10.00
С. Крижанівська	10.00
Б. Чарторийська	10.00
Ю. Копчинська	10.00
С. Букшована	10.00
М. Коваль	10.00
М. Лозинська	10.00
С. Когут	10.00
Н. Микитин	10.00
М. Харук	5.00
М. Коковська	5.00

Разом: $770.00

В ПАМ'ЯТЬ І ПОШАНУ БЛ. П.

Мгра ЕВГЕНА ЛОЗИНСЬКОГО

С. Бартко	10.00
Н. Хомут	10.00
Л. Костик	10.00
Д. Степаняк	10.00

Разом: $40.00

Щиро дякую за Управу ОЖ ОЧСУ
Стефанія Бартко

СУД БАБИЧА І РАДЧУКА

(Зі кінчення зі ст. 1-ої)

ської середньої школи, куди вони пролізли через отвір, прорізаний Бабичем...'' вночі 26 травня 1976 року.

Їх засудили за статтею 223, ч. 2 КК УРСР, — Бабича ,,на 15 років позбавлення волі: перших п'ять років у тюрмі, і десять наступних у виправно-трудових колоніях особливого режиму, з конфіскацією всього майна, без заслання'', — Радчука, враховуючи, що він покаявся ,,на 3 роки у виправно-трудовій колонії загального режиму, без конфіскації майна і без заслання...''

Запис суду подає детально, як 22 травня 1976 року обидва підсудні прибули до Гульська, розвідали у школярів про зброю в школі, а 26 травня вночі примусили сторожа школи Бакала показати їм де є ,,збройна кімната''. Потім Бабич прорубав у дверях діру, через яку вліз Радчук і взяв звідтам автомат і дві рушниці. Потім вони сказали Бакалові залізти в ,,збройну кімнату'', а діру заставили столами.

Організатором взлому суд визнав Бабича, який, згідно зі зізнанням Радчука, намовив його вкрасти зброю, щоб, мовляв, її ,,дорого продати''. Бабич, бущім-то роздобув потрібне для взлому знаряддя, а опісля заховав вкрадену зброю. Бабич ніби-то вмішав теж у слідство ще одну особу, якогось фіктивного Андрія, з метою, щоб на нього скласти вину за ,,вчинений злочин'', поскільки, як рецидивіст, він був свідомий суворого покарання.

В протоколі суду підкреслюється з натиском, що Бабич, це ,,особливо небезпечний рецидивіст''.

Про Миколу Радчука сказано, що він народився 2 листопада 1956 року в селі Смолдирів, Баранівського району, Житомирської области; українець, член комсомолу, закінчив 10 кляс, нежонатий, працював на Баранівському заводі культпобуттоварів.

У протоколі судової колегії Житомирського обласного суду під керівництвом С. М. Білецького (члени суду: В. М. Шлєпаков і П. Т. Ярославський, прокурор — Н. Т. Хомусько, адвокат — Ю. П. Кравець), сказано, що вона не бачить причин для відмінення 15-річного засуду і зокрема не бачить потреби розглянути доповнюючі твердження Бабича, включно з його намаганням доказати, що 26 травня 1976 року він ночував вдома. ,,Керуючись статтями 363 і 364 КПК УРСР судова колегія вирішила: відкинути касаційну скаргу засудженого Бабича Сергія Олександровича і вирок народного суду Новоград-Волинського району від 4 серпня 1976 року в його справі залишити без змін''.

Посадник Вотервліту підписує проклямацію, проголошуючи 22-го січня Українським Днем у цьому місті. Посадник Ліо О'Браєн, сидячи, вручає проклямацію проголошення 22-го січня Українським Днем Незалежности у Вотервліті о. д-рові Богданові Волошинові, пароховї українсько-католицької церкви св. о. Николая. В церемоніялі взяли участь представники місцевих організацій: (зліва) стоять: Марія Скалій — голова жіночої секції при Українському Клюбі, Микола Філь — голова місцевого Відділу УККА, Павло Гарко — голова Українського Клюбу у цьому місті, Іван Романишин — скарбник т-ва Оборони Лемківщини — Відділ Трой, Коговс і Вотервліт, о. д-р Богдан Волошин, Люба Мокей — голова СУА, Від. у Вотервліті, Діяна Шевчук — представник танцювальної групи ,,Молода Верховина" у цьому місті, Іван Карабин — голова Братства св. о. Николая та Богдан Демчар — представник СУМА, Від. у Вотервліті.

Академія в 60-річчя проголошення Самостійности України в Пассейку

Пассейк, Н. Дж. — У неділю 29-го січня заходом УККА, при співучасти місцевих Організацій влаштовано свято з приводу 60—річчя проголошення Самостійности Держави, в Українській Централі о год. 5:30 вечора. Відповідно до свята удекоровано сцену на якій виднів напис: ,,Здобудеш Українську державу, або загинеш в боротьбі за Неї!"

Урочисте внесення прапорів різних організацій зробило дуже сильне враження. Цією церемонією проводив Т. Олещук, голова місцевого Осередку СУМА. Відспівано американський і український національні гимни, що його виконав Музичний гурток СУМА під дир. проф. Осипа Головацького. Український гимн підхопили присутні на залі. Програму свята відкрив містоголова УККА адвокат Константин Ваньо, привітавши на залі священиків та понад 200 громадян, що не зважаючи на гостру зиму й невідповідну погоду, зійшлися, щоб належно вшанувати великі події Січня 1918 — 19 рр. Привітавши присутніх, він відчитав в англійській мові проклямацію від посадників міст Пассейку і Кліфтону. Святочну промову про події 22-го січня, сягнувши в історію княжих часів, виголосив д-р Богдан Корчмарик з Трентону.

Прелеґент на цю тему вже написав працю. Наступною точкою був виступ співочого гуртка ,,Кобза" при пластовій станиці в Пассейку, під вправним керівництвом Андрія Фарміґи, який відспівав кілька пісень. Учасники цього гуртка були в гарній гуцульській ноші. Атракцією свята був виступ сестер Михайлюківних з Філядельфії: Уляни, Ольги, Маріянни, Оксани та Марусі, які виконали монтаж з творів очевидців 22 Січня 1917 — 1919 рр. в Києві: Олеся, Орлюка, Невестюка, Крихкого, Юначенка, Уляни Кравченко та Катрі Колючок. Як довідуємося, усі дівчата активні пластунки, є членами Українського Музичного Інституту й то з юних літ, членами Мистецької Студії Молоді при театрі ,,В П'ятницю", в Філядельфії, ансамблю молоді при церкві. Дві старших належать до Студентської Громади й Українського Золотого Хреста, а молодші є дуже активними при всіх виступах у школі св. Василія Великого. Виступили вони в українських народних одягах.

Публіка привітала виконавців монтажу гураґанними оплесками.

Музичний гурток СУМА під дир. проф. О. Головацького виконав цілу в'язанку стрілецьких пісень та маршів і своєю бравурною грою вніс серед присутніх гарний настрій. І знову на сцену виступили сестри Михайлюківни, тим разом у білих сукнях і по-мистецьки виконали рецитацію про 22-го Січня. Нашим дівчатам належиться велике признання що прибули аж з Філядельфії, щоб звеличати незабутні наші історичні події. На кінець виступив головний хор ,,Гомін" з Пассейку під дир. інж. Осипа Кібала, який виконав низку пісень. На тлі хору ,,Гомін" з деклямацією вірша на шану 22-го січня, авторства Олега Стюарта виступив Семен Черненко. Свято закінчено відспіванням гимну ,,Не пора, не пора", що його підхопили всі присутні на залі.

В часі свята голова Святочного Комітету Василь Марущак прочитав прізвища тих присутніх на святі, що були учасниками визвольної боротьби: Моравський Микола, Потоцький Теофіль, Михаськів Василь, Стецькович Іван, Остап'як Іван, Ковальський Евген всі УССи, та неприсутнього ген. УВКозацтва Петра Смородського.

(пяк)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Роковини Української Державности в Балтіморі

Балтімор, Мериленд (Б. С) — Українська громада Балтимору і околиць відзначила 60-ті роковини проголошення самостійности Української Народної Республіки в неділю, 22 січня 1978 року. Цього дня в передполудневих годинах в українських церквах нашого міста відправлено Служби Божі в намірені українського народу, а по полудні в залі одної із публічних шкіл відбулась святочна Академія — Концерт із участю чоловічого хору ,,Прометей" з Філядельфії.

Готування до цих роковин велись місцевим Відділом УККА і це саме його старанням виєднано ряд проклямацій, що ними день 22 січня 1978 року проголошено ,,Днем Української Незалежности". Проклямації видали: губернатор Мериленду Блєр Лі Третій, мейор Балтімору Віліям Д. Шейфер та екзекутивний директор повіту Балтимор Тед Венетулис. Останній підписав свою проклямацію 17-го січня ц.р. в присутності української делеґації, в склад якої входили п-во Фенчаки, п-і Зоя Гаюк, мгр Степан Басараб, Василь Татчин та Микола Турик. З проклямацій цих згодом зроблено поменшені копії та роздано присутнім на Академії. У зміст січневих готувань ввійшли теж лист-протест до газети ,,Ню Йорк Таймс" в зв'язку з появою, образливої для українців, статті та висилка листів — запитників до директорів публічних шкіл Мериленду із зазивом запізнати шкільну молодь із штучно викликаним великим голодом в Україні 1933-го року, а тим самим і познайомитись із українським питанням.

Академію почато відспіванням Американського та Українського національних гимнів, що їх відспівала Ліда Чумак при фортепіяновому супроводі Іляни Шав'як. Після відкриття свята мґром А. Чорнодольським (Відділ УККА), святочну доповідь виголосив мгр Анатолій Булавка. В ній він вказував на нашу перебільшену критику Визвольних Змагань, вказував на їхні світлі сторінки, зокрема демократичність та гуманність законів української держави, що їм і досі більшість країн не дорівнює. Оля Монастирська (СУМА) продеклямувала вірш О. Олеся ,,В Роковини Проголошення Самостійности України".

Виступ чоловічого хору ,,Прометей" із Філядельфії з диригентом Михайлом Длябогою та Галею Мазурок при фортепіяні був справжнім духовим бенкетом для нашої громади, виконуючи низку пісень. Як наддаток хор виконав пісню про нескорених в таборах Сибіру.

В англомовній доповіді мгр Павло Фенчак вказав на практичні шляхи, що ними українські громади ЗСА можуть осягнути краще зрозуміння української проблеми своїми американськими співгромадянами та на шляхи, що ними ми у вільному світі можемо допомогти українському народові. Мгр П. Фенчак представив також ряд гостей, які склали свої привіти з нагоди Роковин 60-ліття Самостійности, а саме Віктор Себо від Словацької Ліґи Америки, Володимир Меліяновіч від Білоруської Академії Наук, Пітер Марудас від сенатора П. Сарбейнса, пані Зірка Гаюк, екзекутивний директор комітету етнічних справ повіту Балтимор, від Теда Венетулиса. В цей час відчитано теж проклямацію посадника В. Д. Шейфера та екзекутивного директора повіту Т. Венетулиса, привіт Станислава Е. Моствина, президента Польської Спадщинної Асоціяції Мериленду та привіт від д-ра В. Жук-Гришкевіча, президента Ради Білоруської Демократичної Республіки, яке він кінчить тим, що ,,ми долучуємось до Ваших молитов та надій на те, що одного дня ці світлі роковини будуть відзначатися у вільній Україні вільні люди."

Балтімор гідно відзначив теж і 59-ті Роковини Листопадового Зриву в неділю, 6-го листопада 1977 року. Українська громада щільно заповнила залю Дому Української Молоді на те, щоб з увагою вислухати святочної доповіді о. Лева Дороша, учасника Визвольних Змагань та б. підстаршини УГА, який пройшов через групу отамана Долуда, чотирикутник смерти, чортківську офензиву, похід на Київ, тиф аж у полон в Тухолі. У своїй доповіді він поділився із присутніми думками про Визвольні Змагання та передав їм свій оптимізм про будучність, говорячи про нескорених в Україні. В мистецькій частині програми Мирослав Ціздин (СУМА) віддеклямував вірш Марії Я. Косовичевої ,,Прапор України".

Головною атракцією мистецької частини програми були виступи Ансамблю Бандуристок ім. Лесі Українки при Об'єднанні Православних Сестрицтв в Бавнд Бруку під мистецьким керівництвом Ніни Галіон, який виконав ряд пісень.

Листопадову імпрезу закінчено співом ,,Ой у лузі червона калина". Програмки обох імпрез опрацював Клим Бабяк.

ТАРЗАН, Ч. 7908. Другий літак

Гм!... Цікаво!... Це вже другий з черги розбитий літак в цій околиці!

Цей випадок трапився недавно!... Зупинись, Танторе!

Тіло!...Рани від куль!!.. Це не жадний випадок!!!